

RESURSE SPIRITUALE

TOAMNA 2000

Pastorul și predicarea

- George O. Wood **Amvonul pentecostal în secolul 21** 1
Predicarea pentecostală nu este doar predică, ci este comunicarea Cuvântului lui Dumnezeu oamenilor, cu scopul de a-i informa și schimba.
- Stephen Olford **Profilul unui predicator** 5
Aici nu există selecție sau alegere – trei caracteristici pe care trebuie să le aibă fiecare predicator.
- Charles Crabtree **Predicarea: valoarea pregătirii** 8
Iată câțiva pași care să te ajute să stăpânești latura tehnică a predicării.
- Gary McGee **Moștenirea trezirii spirituale a lui Charles F. Parham** . . 12
Identificarea unui singur fondator al pentecostalismului modern este o sarcină complicată, însă unui istoric i-au numit pe Parham fondatorul acesteia.
- J. David Smith **Deci ai o viziune – Acum ce faci?** 14
Când pastorii pur și simplu le împărtășesc membrilor bisericii viziunea lor și aceștia nu prea au ocazia să participe la modelarea viziunii sau să discute despre ea, s-ar putea ca ei să fie de acord cu viziunea, dar să nu și-o însușească.

De asemenea, înăuntru . . .

- Richard L. Dresselhaus **Predicarea ancorată în teologia biblică** 23
- Schițe de predică** 25
- Unelte pentru lucrători** 27

Biblia are multe cuvinte de laudă pentru funcția de predicator al Cuvântului lui Dumnezeu. Poate că cel mai complet verset pe această temă este acesta: „Presbiterii care conduc bine să fie onorați cu îndoită cinste, mai ales cei care se îndeletnicesc cu predicarea și cu învățătura pe care o dau altora“ (I Tim. 5:17).

În Vechiul Testament, slujba aceasta au avut-o profeții. În cămăruța lor de taină, sau, cum îi spune Habacuc, turnul lor de veghere, Dumnezeu le vorbea, le dădea mesajul Lui și-i trimitea să transmită acest mesaj poporului. Întotdeauna profetul își începea predica cu cuvintele: „Așa zice Domnul,“ arătând prin aceasta că el este doar transmitătorul mesajului lui Dumnezeu, o „voce“ a lui Dumnezeu, cum se consideră Isaia (Isaia 40:3 și 6) și apoi Ioan Botezătorul (Matei 3:3).

Ca să sublinieze acest aspect al predicării Evangheliei, Pavel scrie: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu“ (I Cor. 3:9) și mai scrie că noi suntem ambasadori ai lui Dumnezeu prin care vorbește Dumnezeu (II Cor. 5:20).

Astăzi, Cuvântul lui Dumnezeu este adunat în Sfânta Scriptură. Rolul principal al predicatorului este să transmită, explicându-l, ilustrându-l, Cuvântul lui Dumnezeu din Biblie. Cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă, un profesor universitar din Timișoara, după ce mi-a ascultat o predică, i-a spus dezamăgit celui care îl adusese la adunare: „Eu mă așteptam la ceva mai filosofic, dar omul acesta n-a făcut decât să explice Biblia.“ Când mi s-a transmis acest comentariu, am exclamat: „Aceasta este cea mai bună laudă pe care am primit-o vreodată și mă rog Domnului ca ea să rămână adevărată în toată cariera mea de predicator.“

Predicatorul trebuie să fie un profund cunoscător al Cuvântului lui Dumnezeu, după modelul Domnului Isus care, cunoscând toată Scriptura, la orice întrebare I se punea răspundea numai din ceea ce scrie în Scriptură.

Când mă urc la amvon, nu o fac cu scopul ca acolo să-mi arăt propria mea înțelepciune sau știință: Eu sunt acolo ca să le arăt oamenilor ce zice Dumnezeu în Scriptură despre un subiect sau altul.

Ce anume subiect să abordez când mă urc la amvon? Lucrul acesta trebuie să mi-l spună Duhul Sfânt când stau

în rugăciune în timpul meu de părtășie cu Dumnezeu. Numai despre timpul când voi fi arestat și dus la poliție mi se spune să nu mă gândesc dinainte la ce voi spune acolo, căci Duhul Sfânt îmi va da acolo ce trebuie să spun (Matei 10:19-20 și Luca 21:14-15). Dar mesajul predicii, Duhul Sfânt mi-l dă în cămăruța mea de părtășie cu Dumnezeu, care apoi îmi spune: „Acum du-te și transmite-l poporului.“ Pentru că am primit în felul acesta mesajul, de multe ori mi-am început predica cu aceste cuvinte: „Duhul lui Dumnezeu mi-a pus pe inimă să vă vorbesc despre...“

Încă un lucru de bază în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu: Vasul pe care îl folosește Dumnezeu trebuie să fie curat! Duhul lui Dumnezeu este Duhul Sfânt, sau Duhul Sfințeniei, și acest Duh locuiește în sfințenie și într-o inimă curată. Poate fi predicatorul inteligent și poate fi el bun mânător al cuvântului, dar dacă viața lui nu-i curată, dacă el nu-i în rânduială sau în armonie cu familia lui și cu semenii lui, ungera Duhului nu va fi peste predica lui. El va putea să țină predici foarte strălucitoare, dar adunarea va simți clar că puterea Duhului Sfânt nu este acolo.

O dată cu libertatea, a venit și posibilitatea ca sute de tineri să intre în lucrarea de predicare a Cuvântului. Aproape pretutindeni, bisericile au predicatori tineri. Ceea ce trebuie să ne bucure cel mai mult este faptul că cei mai mulți dintre ei sunt îndrăgostiți de Scriptură și predică din ea Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai bună temelie pe care se poate construi viitorul bisericilor evanghelice.

Numărul de față al revistei *Resurse spirituale* vă prezintă o colecție deosebit de importantă de articole pe tema predicii și a predicatorului. Ele sunt într-adevăr resurse de mare valoare pentru noi, căci ne ajută să ne cunoaștem mai bine slujba și să cunoaștem mai bine ce fel de oameni trebuie să fim noi ca să ne putem îndeplini bine slujba.

Predicatorul este foarte aproape de inima lui Dumnezeu, căci el este vocea lui Dumnezeu, instrumentul prin care Dumnezeu mântuiește vieți, zidește vieți, modelează vieți, pregătește vieți atât pentru slujirea aici pe pământ cât și pentru Împărăția Lui eternă.

Pastor Dr. Iosif Țon

Resurse Spirituale

Revistă publicată trimestrial de

LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România

Tel. (059) 136264, (094) 624236

Fax (059) 447180 E-mail: liferom@rdsor.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill L. Williams*

Editor: *Luca Crețan*

Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

Pentru conducători și lucrători **Resurse Spirituale** se distribuie gratuit.

Amvonul pentecostal în secolul 21

Predicarea pentecostală nu este doar predică, ci este comunicarea Cuvântului lui Dumnezeu oamenilor, cu scopul de a-i informa și schimba.

DE GEORGE O. WOOD

Deja știm cum arată amvonul pentecostal al secolului 21, și nu vreau să vorbesc despre materialul din care este făcut, dacă este de lemn, de sticlă, sau un simplu pupitru, sau o lucrare de artă împodobită. Este vorba de același amvon fotografiat în Fapte 2:14-41 - modelul pentru *întreaga* predicare pentecostală. Amvonul pentecostal este clădit din materialele pregătirii, proclamării și provocării.

PREGĂTIREA – FAPTE 2:14

Dumnezeu face persoana înainte de a face predica. Pregătirea predicatorului ia mult mai mult timp decât pregătirea predicii. Privește la cele patru stadii ale pregătirii lui Petru, pregătire ce precede predica ce a lansat Biserica.

1. **„Atunci Petru s-a sculat în picioare...”** El nu a procedat întotdeauna așa, nici tu n-o faci.

În Evanghelii îl găsim pe Petru în tot felul de situații dificile: scufundându-se (Matei 14:30), muștrând (Marcu 8:32), dormind (Marcu 14:37), rănind (Ioan 18:10), fugind (Marcu 14:50) și înjurând (Marcu 14:71). Ar putea el deveni vreodată „piatra” pe care l-a chemat Hristos să fie? (Matei 16:18).

Așa cum a procedat cu Petru, Isus este la lucru și astăzi, silindu-ne și pe noi să stăm în picioare. Înainte ca Dumnezeu să facă mesajul, El face bărbatul care să comunice acel mesaj.

Întoarcerea lui Petru seamănă cu o întâmplare dintr-un meci al campionatului Rose Bowl din 1929, când Roy Riegels a apucat neîndemânic o minge în prima repriză și s-a întors, și a alergat vreo 70 de metri spre poarta echipei sale. În cele din urmă coechipierul său i-a luat mingea, foarte aproape de poarta opusă. Riegels a fost prea descurajat ca să mai spună ceva.

Ce mă impresionează în această povestire nu este distanța mare parcursă într-o direcție greșită, ci modul în care antrenorul lui Riegels l-a încurajat pe acesta la începutul reprizei a doua. Se spune că Riegels stătea într-un colț al vestiarului, cu fața în mâini și plângea ca un copil. Antrenorul Price s-a apropiat, și-a pus mâinile pe umerii lui Riegels și i-a spus: „Roy, ridică-te și intră iarăși pe teren. Jocul este doar la jumătate.”

Cât de des eșecul lui Petru și al lui Riegels ne descrie pe noi. Noi luăm mingea și fugim în direcție greșită. Ne împiedicăm și cădem, și ne este atât de rușine de noi înșine încât nu mai dorim niciodată să încercăm. Dar Dumnezeu vine la noi, Se apleacă asupra noastră și, în Persoana lui Isus,

ne spune: „Ridică-te. Ia-o de la capăt. Jocul nu este decât la jumătate”.

Aceasta este Evanghelia harului lui Dumnezeu. El folosește oameni nevrednici.

În spatele fiecărei predici se află viața unui predicator. Mesajele noastre sunt modelate după tiparul propriilor noastre vieți în Hristos. Nu există amvon pentecostal, dacă nu există mai întâi un pentecostal care să-l folosească. Predicile noastre nu vor fi niciodată mai pline de Duhul Sfânt decât suntem noi. Și noi nu ne vom ridica niciodată până când Isus nu ne silește, și până când nu așteptăm și nu primim promisiunea Duhului Sfânt.

Petru nu s-a ridicat să predice fără să aibă o relație cu Dumnezeu. El s-a ridicat în picioare după 40 de zile palpitate de întâlnire cu Isus Cel înviat, 10 zile de rugăciune, și câteva ore în care a fost copleșit de Duhul Sfânt. Cine nu s-ar ridica să predice un mesaj proaspăt după astfel de întâlniri cu Dumnezeul cel viu!

2. **„cu cei unsprezece...”** De ce nu s-a ridicat Petru singur? Deoarece predica sa nu conținea o doctrină care să-i aparțină doar lui. Toți apostolii ar fi putut predica aceeași predică.

În căutarea noastră după individualism și stiluri distinctive, s-ar putea ca noi, predicatorii, să neglijăm temele de bază ale credinței creștine și s-o luăm

pe urmele revelației personale.

Odată un prieten pastor, bine intenționat, m-a întrebat: „Ce ți-a vorbit Domnul în ultima vreme?”

I-am răspuns tachinându-l: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37, 39).

Nu este nimic greșit să dorim prosperitate în predicarea noastră sau ca aceasta să aibă un stil personal distinct. Trebuie doar să fim siguri că păstrăm conținutul acestora bazat pe adevărurile principale și clare ale Scripturii (2 Petru 1:20,21).

3. „a ridicat glasul...” Predicatori penticostali, faceți asta!

Petru trebuia să vorbească tare, ca să fie auzit de marea mulțime de oameni, dar ridicarea vocii predicatorului este și o dovadă a pasiunii.

Totuși, predicatorii penticostali trebuie să fie atenți să nu confunde tonul vocii cu ungera. Burt McCafferty, unul dintre lucrătorii timpurii ai organizației Assemblies of God, a înțeles acest lucru și, în 1917, a oferit „câteva sugestii predicatorilor”:

„Nu te agita prea devreme... Nu urla și nu țipa. Prea multă apă oprește roata morii, și sensul cuvintelor se pierde în prea mult zgomot. Dacă ai un fulger, poți să-ți permiți să dai drumul tunetului, dar nu încerca să declanșezi un trăsnet dintr-un nor gol.”

Un sfat extraordinar atât pentru 1917 cât și pentru 2000!

4. „și le-a zis.” Petru a stabilit o legătură cu cei care îl ascultau.

Ascultătorii săi erau preocupați de comportarea celor 120. Petru a început cu lucrurile care îi interesau pe aceștia, a continuat cu ceea ce era necesar să cunoască și să facă ei, și a încheiat cu o chemare decisivă la dedicare. Predicarea penticostală nu este doar predică, ci este comunicarea Cuvântului lui Dumnezeu oamenilor cu scopul de a-i informa și schimba.

Cum procedezi tu? Le place copiilor și tinerilor din adunarea ta să te audă predicând? Folosești un limbaj și ilustrații pe care aceștia le înțeleg, în timp ce vorbești și adulților? Este extrem de important să dorim să predicăm pentru ascultătorii noștri și nu doar să pregătim o predică și s-o rostim (Fapte 10:33; Romani 1:11).

PROCLAMAREA – FAPTE 2:14-35

Francis d'Assisi a spus: „Predică-L întotdeauna pe Isus, și folosește cuvintele ori de câte ori este nevoie.”

Modul nostru de viață oferă credibilitate mesajului pe care îl predicăm. Dar numai exemplul nostru nu este suficient pentru a comunica clar tot adevărul lui Dumnezeu. În ziua Cincizecimii, apostolii au fost plini de Duhul Sfânt, însă impactul asupra celorlalți a fost rezultatul predicii lui Petru. Iată ce învățăm de la el cu privire la proclamarea penticostală.

Proclamarea penticostală se revarsă din propria noastră experiență cu Hristos.

Trebuie doar să fim siguri că păstrăm conținutul predicii bazat pe adevărurile principale și clare ale Scripturii.

Ca și cel dintâi predicator penticostal, Petru a început cu experiența celor 120: „Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi” (versetul 15).

Penticostalii au fost adesea acuzați că își bazează teologia și predicarea pe propria lor experiență. Aceasta nu este o acuzație complet greșită. Mai bine să ai o experiență cu Dumnezeu decât să nu ai nici una. Odată, predicatorul și autorul metodist englez W.E. Sangster a ținut o predică din Fapte 2:15 și 26:25, pe care a intitulat-o „Beți și nebun”. Sangster a spus:

„Gândiți-vă la ceea ce aflăm din istorie. Ori de câte ori acest izvor de apă vie se revarsă proaspăt din stâncă, el produce o exuberanță plină de bucurie. Primii creștini au fost acuzați că sunt beți. Primii franciscani au trebuit muștrați pentru că râdeau în biserică, deoarece erau extrem de fericiți.... Primii metodiști au folosit melodii de opere pentru inmurilor lor și au pus cântările Sionului pe muzică de dans. Primii membri ai Armatei Salvării au sărit de bucurie....

Este foarte ușor să auzi aceste istorisiri și să te simți superior. Nu este deloc greu să-ți strângi buzele și să gândești, dacă nu chiar să spui, că exuberanța și devoțiunea nu se potrivesc. Dar se potrivesc. Istoria Bisericii stă

mărturie pentru aceasta. Când focul din inima credincioșilor sau din denomi-națiune se stinge, adunarea începe să se încrunte în fața exuberanței, și un aer de superioritate afectează pe cei ce nu-și pot menține bucuria primară.

Haideți să venim la amvon împospătați în experiența noastră cu Dumnezeu!

Biserica promite bucurie, pace, dragoste, dar este aceasta ceea ce găsim oamenii? Autorul Jess Moody a notat că nu sloganele pe care le folosim, nici numele de pe ușa bisericii sunt cele care se vând; ceea ce facem determină răspunsul oamenilor. Numele nu te face penticostal și nu-ți face nici predica penticostală, ci realitatea experienței este cea care stă în spatele numelui.

Proclamarea penticostală înseamnă că acesta este ceasul lui Dumnezeu și că ziua lui Dumnezeu se apropie.

Petru a explicat din Cuvântul lui Dumnezeu botezul în Duhul, citând mult din Ioel, ca să arate urgența din întreaga predicarea penticostală: timpul este scurt, pentru că vine ziua Domnului, și acesta este ceasul când să fim vizitați de Duhul Sfânt.

Petru a predicat, ca și Ioel, adevăruri care depășeau capacitatea sa de înțelegere. El nu ar fi putut înțelege că ultimele zile aveau să se întindă de-a lungul a 20 de secole. Acum noi știm că revărsarea Duhului din ziua Cincizecimii a fost începutul zilelor de pe urmă, și perioada descrisă prin „soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge” reprezintă sfârșitul acestora (cf. Fapte 2:20). Dar noi simțim aceeași urgență pe care a simțit-o Petru: „În prezent Dumnezeu își revarsă Duhul Său peste noi și este gata să-și sfârșească lucrarea!”

În prezent, fiii și fiicele prorocesc; tinerii au viziuni; și bătrânii visează visuri. O biserică penticostală nu va fi niciodată lipsită de cuvânt, fără viziune sau fără visuri.

Acestea sunt ultimele zile; ele sunt singurele zile de care dispunem. Noi trăim totdeauna la sfârșitul vremii. Care este percepția noastră ca predicatori? Avem noi sentimentul că în prezent lucrurile se desfășoară ca de obicei sau că acesta este ceasul lui Dumnezeu? Predicatorii penticostali trebuie să înțeleagă că acesta este ceasul în care Dumnezeu le vizitează viețile, casele, bisericile și orașele.

Proclamarea pentecostală se bazează pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Predica lui Petru este plină de citate din Vechiul Testament. El a explicat ziua Cincizecimii citând din Ioel 2:28-32. Apoi a citat Psalmii 16:8-11; 110:1 și 132:11, ca să arate cum Și-a împlinit Dumnezeu promisiunile înviindu-L pe Isus din morți.

Dacă o predică nu este plină de Biblie, nici nu ar mai trebui ținută. Când nu suntem cufundați și impregnați de însuși Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, predicarea noastră este lipsită de putere și semnificație.

Nu de mult, la o mare întâlnire carismatică, vorbitorul a cerut audienței în mod repetat să nu pună întrebări, ci să accepte ceea ce se spunea acolo. O astfel de abordare nu este pentecostală. În ziua Cincizecimii, Petru a apelat la Scriptură pentru a justifica experiența celor 120, apoi a apelat din nou la Scriptură pentru a susține viața, moartea și învierea lui Isus. Dacă nu putem accepta lucrarea lui Isus fără a o găsi bazată pe Cuvântul scris, cu cât mai mult nu trebuie să acceptăm nimic din ceea ce nu este scris? Domnul însuși S-a împotrivit celui rău spunând: „Este scris.“

Cei care au experimentat trezirea de pe strada Azusa au proclamat plini de curaj că norma adevărului este Cuvântul revelat și scris al lui Dumnezeu. Presbiterul Seymour a declarat: „Noi evaluăm totul cu ajutorul Cuvântului; fiecare experiență trebuie judecată în comparație cu Biblia.“

Aș vrea să mai atrag atenția asupra faptului că în această vreme trebuie să fim atenți să nu ajungem bogați în ce privește închinarea și săraci în Cuvânt. Închinarea pentecostală este minunată, dar Duhul Sfânt nu a intenționat niciodată ca închinarea să ia locul proclamării Cuvântului. Predicați Cuvântul!

Predicarea pentecostală îl are în centrul ei pe Hristos.

Isus este esența predicii lui Petru din ziua Cincizecimii. În cea mai mare parte a predicii sale el s-a concentrat asupra Cuvântului Viu (Fapte 2:22-35).

Viața și moartea lui Isus (versetele 22,23). Lui Petru nu i-a fost teamă să-i înfrunte direct pe ascultătorii săi, spunându-le: „Voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.“

Dacă Evanghelia va fi predicată cu adevărat, trebuie predicată așa cum

este ea. Trebuie să riscăm să-i ofensăm pe unii. Duhul Sfânt este la lucru, ca să anuleze verdictul nedrept împotriva lui Isus.

Totuși, confruntarea trebuie să fie temperată de harul lui Dumnezeu: „Omul acesta dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu.“ Crucea aparține planului veșnic al lui Dumnezeu. Ea nu a fost o măsură de urgență la care a apelat Dumnezeu după ce toate celelalte posibilități au eșuat. El nu a intervenit nici în crucificare, nici nu a prevenit crucea. El a anulat în mod surprinzător verdictul nedrept al omenirii. Crucea este o parte a însăși vieții lui Dumnezeu. Păcatul meu a cerut moartea lui Isus. Eu nu mă pot prezenta înaintea unui Dumnezeu sfânt pe baza meritelor mele.

Acest mesaj este provocator pentru cultura contemporană. Nu este corect din punct de vedere politic. Nu toate drumurile duc spre Dumnezeu. Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14:6).

Învierea lui Isus din morți (versetele 24-32). Bazați pe faptul istoric al învierii, Isus este o Persoană pe care o întâlnim, o cunoaștem și cu care avem experiențe. El nu este un personaj

dintr-o carte, care a trăit și a murit. Ultimul lucru pe care îl citești despre orice muritor este: „A murit.“ Nu tot așa este cu Isus. El a murit, dar acum trăiește!

Când ucenicii au predicat importanța Învierii, ei au dovedit-o prin experiență și au justificat acea experiență prin Scriptură. După răstignire ei au fost zdrobiți și tulburați, visele le-au dispărut și viețile le-au fost zdruncinate. „Noi trăgeam nădejde“, au spus cei doi în drum spre Emaus (Luca 24:21). Crucea le-a spulberat speranța, însă nu și dragostea. Învierea a schimbat totul.

Predicatorii pentecostali vor să strige, și strigătul lor are conținut! Nu vrei și tu să strigi? El a înviat! El este viu!

Glorificarea lui Isus (versetele 33-35). Petru a legat lucrarea lui Isus din ceruri de ceea ce se întâmplă acum pe pământ. El este responsabil de ceea ce se petrece în Biserica Sa. El este Cel care își revărsă Duhul Sfânt, pe care L-a primit de la Tatăl Său.

Această revărsare nu a avut loc o singură dată. Textul din Fapte 2:1 spune în mod literal: „în ziua Cincizecimii.“ Cincizecimea, ca zi, se referă la întreaga perioadă de timp de la nașterea Bisericii până la a doua venire a lui Isus Hristos. De aceea, *ziua*

Cincizecimii este un sinonim pentru *zilele de pe urmă*. Ziua Cincizecimii încă mai are loc, pentru că în zilele de pe urmă Duhul încă *Se revarsă*.

Și, în timp ce Duhul Se revarsă pe pământ, Domnul Isus Și-a ocupat locul în cer, așteptând ca ultimul vrăjmaș să fie pus sub picioarele Sale.

Haideți să predicăm aceste mari adevăruri despre Isus.

PROVOCAREA — FAPTE 2:36–41

Provocare înseamnă a atrage după sine, a stârni un sentiment sau a determina o acțiune. Amvonul penticostal urmărește un răspuns. De aceea avem noi chemări la altar.

Predica poate încălzi inima și informa mintea, dar ea trebuie să facă apel la voință sau altfel nu-și atinge scopul. Niciodată nu este suficient doar să stârnești emoțiile sau să satisfaci curiozitatea intelectuală a celor ce te ascultă.

Petru și-a încheiat predica cu următoarele cuvinte: „Să știe bine dar (orice predică ar trebui să fie binecuvântată având un „dar“ sau „de aceea“), toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“ (versetul 36). Petru a trecut de la explicație la aplicație.

Prezentând domnia lui Isus Hristos, predica produce convingere. În Faptele apostolilor, vedem că plânsul a fost o reacție frecventă a celor care au ascultat predicile apostolilor. Cum am pierdut acest răspuns la predicarea noastră? Cum am cedat noi în fața unui spirit rece și amorțit de plictiseală, decentă și lipsă de viață?

O predică care generează aplauze este o predică care nu convinge pe nimeni. Aplauzele spun: „Deja sunt de acord cu tine“, în loc să spună: „Am nevoie de schimbare, de pocăință.“ La prima predică penticostală, mulțimea nu l-a aplaudat pe predicator, pentru că ascultătorii erau preocupați de soarta lor. Ei nu au fost mulțumiți, ci strâpnuși în inimă. Ei nu au fost încântați, ci convinși: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas strâpnuși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»“ (versetul 37).

Experiența penticostală poate atrage o mulțime – o mulțime care va fi uimită, încurcată, sau care-și va bate joc de vorbitor (versetele 12,13) – însă predicarea penticostală îi face pe

oameni să plângă să fie salvați, să fie schimbați.

Predicarea penticostală sub ungherea și împuternicirea Duhului Sfânt „strâpunge inima“. În Noul Testament, această expresie este folosită numai în versetul 37. Mai este folosită în traducerea greacă a versetului Genesa 34:7 din Vechiul Testament, când fiii lui Iacov au descoperit că sora lor, Dina, fusese violată de Sihem: „...au fost strâpnuși în inimă (s-au supărat și s-au mâniat foarte tare – în traducerea românească; n.tr.).“ Literal cuvântul înseamnă *a produce o durere ascuțită asociată cu anxietate sau remușcare*.

Petru, predicatorul, trebuie să fi avut ceva de-a face cu efectul. El tocmai primise Duhul Sfânt. O doctrină inspirată cere o lucrare inspirată.

Amvonul penticostal are un răspuns clar pentru ceea ce trebuie să facă oamenii când sunt strâpnuși în inimă:

- „*Pocăiți-vă*.“ Asumați-vă, asumați-vă responsabilitatea. Părăsește jocul critic. Schimbă-ți modul de a gândi.

- „*Fiți botezați în Numele lui Isus*.“ Iertarea păcatelor vine o dată cu ascultarea interioară și exterioară, când ești gata să te identifici în mod public cu Domnul.

- „*Veți primi darul Sfântului Duh*.“ De ce? Pentru că Dumnezeu l-a promis. El nu intenționează ca credincioșii care nu au fost între cei 120 să fie cetățeni de mâna a doua în Împărăția Sa.

Prima predică penticostală a conținut o chemare la altar dezvoltată: „Și cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: «Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos»“ (versetul 40).

Versiunea King James redă mai corect sensul din original când spune: „Mântuiți-vă din mijlocul acestei generații strâambe“. Cuvântul grecesc pentru strâmb este *skolias* și înseamnă *a fi strâmb sau în afara cărării drepte*. Când o generație este numită strâmbă, nu înseamnă că tot ce aparține acestei generații este strâmb sau că fiecare persoană din aceasta este invalidă. „Generație strâmbă“ înseamnă că direcția acestei generații este greșită și că ea, ca întreg, se îndreaptă spre moarte și nu spre viață. Morala, etica și credința ei nu sunt în conformitate cu căile lui Dumnezeu (1 Cor. 6:9,10).

O adunare modernă s-ar aștepta să audă: „Salvați această generație strâmbă“, însă apelul apostolic este: „Salvează-te din mijlocul acestei generații

strâambe“. Imaginează-ți o casă în flăcări și pe cineva disperat care privește pe geam de la etajul al doilea în speranța unui ajutor. Focul a cuprins casa atât de tare încât aceasta nu mai poate fi salvată. Nu pierde timpul încercând să salvezi casa. Spune-i acelei persoane să iasă afară, să sară în siguranța pe care o oferă Hristos, și să renunțe la viața veche.

Biserica trebuie încurajată să fie sare și lumină în societate, însă noi trebuie să ne consumăm energia în primul rând ca să-i scoatem pe oameni afară din casa ce arde.

Chemarea la altar a fost una în care Petru „îi îndemna și pleda“ în fața ascultătorilor săi. Poate că ne imaginăm 3.000 de oameni care pășesc imediat în față, însă cred că ar trebui să-i vedem pe oameni venind în valuri. Unii sunt deja pe drum, alții abia s-au pornit să vină, apoi alții, și în final, după ce chemarea la altar s-a încheiat, multe minute mai târziu, 3.000 răspunseseră acesteia.

Nu se pot explica implicațiile pe termen lung ale unei predici pline de Duhul Sfânt. Oare biserica din Roma și-a datorat originea acestei chemări la altar? (Observă expresia „oaspeți din Roma,“ versetul 10). Cum ai putea oare măsura impactul pentru timp și eternitate al unei singure predici sub ungherea Duhului?

CONCLUZIE

Ce să spunem atunci despre amvonul penticostal al secolului 21? Fără aceeași pregătire, proclamare, și provocare care a caracterizat amvonul primului secol, în secolul 21 nu va exista nici un amvon penticostal.

Nu va fi nici un amvon penticostal:

- dacă nu există Cincizecime,
- dacă nu există o persoană penticostală la amvon,
- dacă mesajul ei nu este bazat pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu,
- dacă mesajul acesteia nu-L are în centrul ei pe Isus ca Domn și Hristos,
- dacă oamenilor nu li se oferă oportunitatea să răspundă mesajului predicat.

Însă, dacă Isus zăbovește, va exista un amvon penticostal în secolul 21! Știm aceasta pentru că Dumnezeu a promis: „Voi turna din Duhul Meu peste orice făptură“ (Fapte 2:17). Trebuie să alegem să dorim ca făptura noastră să fie inclusă în acea împlinire. ☞

Predicatorul
este o persoană
cu o viețuitoare
relație cu
o perspectivă
cristică și o
pasionalitate

Profilul unui

DE STEPHEN F. OLFORD

Una dintre cele mai extraordinare afirmații referitoare la Cuvântul etern, inerent al lui Dumnezeu se găsește în Psalmul 119. Din cele 176 de versete, opt (vezi versetele 121-128) exprimă bogăția și relevanța revelației lui Dumnezeu către om. Pe tot cuprinsul acestui psalm uriaș discernem un profil al predicatorului, a cărui sarcină este să explice și să aplice

PREDICATOR

mesajul lui Dumnezeu nevoilor omenești. Observăm că:

PREDICATORUL ESTE O PERSOANĂ CU O OBLIGAȚIE URIAȘĂ.

„Eu sunt robul Tău” (versetul 125). În această strofă, cuvântul *rob* este menționat de trei ori.

Scopurile
predicatorului
nu trebuie
să fie
prosperitatea,
popularitatea,
puterea și
prestigiul...
ci
să mediteze
zi și noapte
la Cuvântul
lui Dumnezeu,
până când
acesta
devine
o obsesie
sfântă.

Semnificația lui este aceea de sclav, și te duce cu gândul la o dedicare și o obligație totală față de stăpân. Dacă studiem aceste trei menționări, descoperim că *predicatorul are de înfruntat o ostilitate spirituală*. „Nu mă lăsa în voia asupritorilor mei. Ia sub ocrotirea Ta¹ binele robului Tău“ (versetele 121, 122). A predica adevărul înseamnă a invita ostilitatea spirituală în viața ta. Pavel a avut parte el însuși de asemenea experiențe: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tunică acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efeseni 6:12). Poate îi disprețuim pe predicatorii și televangheliștii care au căzut și care au scandalizat întreaga lume, dar nu reușim să înțelegem pe deplin violenta ostilitate spirituală pe care aceștia o au de înfruntat. Poate i-am criticat, dar de câte ori am mijlocit cu adevărat pentru ei?

Predicatorul trebuie să se teamă de autoritatea biblică. „Poartă-te cu robul Tău după bunătatea Ta, și învață-mă orânduiri Tale!“ (versetul 124). Aceasta este o rugăciune uluitoare. Psalmistul spunea de fapt: „În mila Ta, dă-mi harul să-mi supun viața autorității divine.“ Încă o dată, creștinul obișnuit este ignorant față de poziția pe care o iau predicatorii când deschid Cuvântul lui Dumnezeu. Sf. Augustin a spus: „Când Scriptura vorbește, Dumnezeu vorbește.“ Cea mai mare autoritate pe pământ, după Dumnezeu, este cuvântul rostit de la amvon. În acest sens, adunărilor creștine li se amintește: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși“ (Evrei 13:17).

În 1987, când Ted Koppel a vorbit la serbarea absolvenților de la Universitatea Duke din Durham, Carolina de Nord, el a declarat:

„Ca rasă a ființelor omenești raționale, noi am irosit 5.000 de ani încercând să ne târâm afară din noroiul primar, căutând adevărul și absoluturile morale. În forma lui cea mai pură, adevărul nu este o bătaie politicoasă pe umăr, ci un reproș îngrozitor. Când a coborât de pe Muntele Sinai, Moise nu a adus Cele zece sugesții, ci Cele zece porunci. Și ele sunt (nu au fost) porunci. Adevărul extraordinar despre Cele zece porunci este că ele codifică în câteva cuvinte comportamentul uman acceptabil, nu doar pentru trecut sau pentru prezent, ci pentru totdeauna.“

Din păcate, noi am diluat absoluturile morale ale adevărului etern al lui Dumnezeu. Pe de altă parte, când *predicăm* legea lui Dumnezeu, noi o facem cu frică și cutremur, căci suntem sub autoritatea divină a lui Dumnezeu.

Predicatorul trebuie să fie un om integru. „Eu sunt robul Tău; dă-mi pricepere, ca să cunosc învățăturile Tale (cum trebuie să trăiesc)“ (ver-

setul 125). Predicatorii trebuie să fie modele de integritate personală înaintea celor care îi ascultă și a întregii lumi în ansamblu. Ca oameni conștiincioși, ei ar trebui să petreacă ore întregi pe genunchi în rugăciune și studiind Cuvântul lui Dumnezeu, ca să știe cum să personifice standardele biblice pentru o trăire sfântă.

PREDICATORUL ESTE O PERSOANĂ CU O PERSPECTIVĂ CEREASCĂ.

„Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă legea Ta“ (versetul 126). Predicatorii care umblă cu Dumnezeu au o dublă viziune: (1) *Ei văd inima omului* (versetul 126). Pronumele *ei* se referă la oamenii care nesocotesc poruncile legii sfinte a lui Dumnezeu, fie prin ignoranță, fie prin aroganță.

Această ignoranță îi caracterizează pe mii de adolescenți din țara noastră, care nu au fost învățați principiile Bibliei în familiile, școlile sau chiar în bisericile lor. De aceea, îi pot împușca pe cei nevinovați fără să clipească măcar.

O altă categorie de oameni, obraznic de aroganți, calcă în picioare absoluturile morale ale Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. În timp ce motoul: „Noi ne încredem în Dumnezeu,“ este prezent pe bancnotele și pe monedele noastre (pe dolari; n.tr.), noi interzicem rugăciunea în școlile noastre și neglijăm citirea Bibliei, chiar și ca operă literară. Într-adevăr, noi am călcat legea lui Dumnezeu, chiar într-o țară care a fost întemeiată pe principii creștine.

Dar un lucru și mai important este că (2) *predicatorul împărtășește dorința adâncă a lui Dumnezeu*: „Doamne, este vremea ca Tu să acționezi (lucrezi-KJV)“ (versetul 126, NKJV). Cineva a spus că „tăcerea cerului este speranța omenirii.“ Când Dumnezeu acționează, fie ne binecuvântă, fie trimite blestemul asupra noastră; fie aduce trezirea spirituală, fie ne pedepsește pentru păcatele noastre.

Este minunat când Dumnezeu alege să-și reverse binecuvântările, dar este chiar mai solemn când alege să judece. Odată evanghelistul Billy Graham a declarat: „Dacă Dumnezeu nu judecă America, El va trebui să-și ceară scuze de la Sodoma și Gomora.“ Judecata nu constă întotdeauna din trăznete și tunete îngrozitoare. Uneori Dumnezeu îi abandonează pe oamenii care urmează pasiunile rele, mândria sau prostituarea (Romani 1:24,26,28).

Unii se întreabă dacă nu cumva acest lucru se întâmplă chiar în prezent, o dată cu răspândirea sidei, abuzului de droguri, creșterea violenței și crimei, înmulțirea uraganelor, incendiilor și inundațiilor catastrofale. Oare Dumnezeu îngăduie aceste dezastre ca o judecată asupra Americii? (Vezi datele statistice alăturate.)

PREDICATORUL ESTE O PERSOANĂ CU O PASIUNE SFÂNTĂ.

„De aceea, eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat: De aceea, găsesc drepte toate poruncile Tale, și urăsc orice cale a minciunii“ (versetele 127, 128). Iată un om cu o pasiune sfântă.

Observăm, în primul rând, că *predicatorul prețuiește Cuvântul lui Dumnezeu*. „De aceea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat“ (versetul 127). Nici un predicator nu-și merită pâinea dacă nu poate repeta aceste cuvinte. Predicatorii trebuie să fie persoane care prețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de orice alt lucru de valoare pe care îl oferă această lume. Pavel i-a scris unui predicator: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (1 Timotei 6:10). Scopul predicatorului nu trebuie să fie prosperitatea, popularitatea, puterea și prestigiul; scopul lui trebuie să fie să mediteze zi și noapte la Cuvântul lui Dumnezeu, până când acesta devine o pasiune sfântă. Chiar și atunci când din toate celelalte lucruri nu se alege decât praful și pulberea, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Isus a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“ (Marcu 13:31). Dumnezeu a dat creaturilor sale o revelație proprie, care este în concordanță cu caracterul Său sfânt și cu integritatea Sa. De aceea, noi trebuie să prețuim Cuvântul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, *predicatorul rostește Cuvântul lui Dumnezeu*. „De aceea găsesc drepte toate poruncile Tale și urăsc orice cale a

minciunii.“ (versetul 128). Ce afirmație! Aici nu este vorba doar de o pasiune sfântă, ci de un dogmatism sfânt. Asta este predicarea! Aici nu este loc pentru selecție sau alegere. *Toate* preceptele și *toate* lucrurile pe care Dumnezeu le are de spus sunt drepte, și acest lucru este incontestabil.

Pe de altă parte, predicatorul trebuie să urască orice alternativă la aceasta – orice cale greșită – și să-i îndemne pe oameni să facă la fel. A proceda astfel nu este popular astăzi, dar cine a spus că predicatorul trebuie să fie popular? Pavel, scriindu-și ultimele cuvinte adresate lui Timotei, i-a poruncit: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr...“ (2 Timotei 4:2-4).

Cât de important este să înțelegem că, chiar și atunci când oamenii se îndreaptă spre căi greșite, predicatorul adevărat trebuie să continue să predice Cuvântul lui Dumnezeu.

Astfel, în cel mai lung capitol din Biblie găsim acest profil al predicatorului. Rugăciunea mea este ca această expunere simplă să ne inspire un nou respect pentru predicator și să ne determine să sprijinim orice efort destinat a-i ajuta pe predicatori să fie comunicatori loiali și neînfricați ai Cuvântului lui Dumnezeu.

Repetând ce am spus, predicatorul este o persoană cu o obligație extraordinară, cu o perspectivă cerească și cu o pasiune sfântă. Tot ce este mai puțin decât atât, nu se ridică la înălțimea profilului unui predicator al lui Dumnezeu. ☞

Famiile noastre destrămate

Meditează la următoarele statistici devastatoare.

În Statele Unite, în fiecare zi:

- 2.795 de adolescente (femei sub 20 de ani) rămân gravide
- 1.106 de adolescente fac avort
- 1.295 de adolescente nasc
- 67 de copii mor înainte de a împlini o lună
- 105 de copii mor înainte de a împlini un an
- 10 copii sunt omorâți prin împușcare
- 6 adolescenți se sinucid
- 135.000 de copii merg cu pistolul la școală
- 7.742 de adolescenți își încep viața sexuală
- 623 de adolescenți se îmbolnăvesc de sifilis sau blenoragie (boli sexuale)
- 211 de copii sunt arestați pentru abuz de droguri
- 437 de copii sunt arestați pentru beție sau pentru conducerea mașinii în stare de ebrietate
- 3.288 de copii fug de acasă
- 2.556 de copii se nasc în afara căsătoriei
- 2.989 de copii își văd părinții divorțați.

Stephen F. Olford, Th.D., este fondatorul organizației Encounter Ministries, Inc., Memphis, Tennessee, SUA.

Notă

1. Această expresie înseamnă a sta în locul cuiva, ca garant și, în general, ca un mediator sau mijlocitor (vezi Iov 17:3; Isaia 38:14).

Poate îi disprețuim pe predicatorii și televangheliștii care au căzut și care au scandalizat întreaga lume, dar nu reușim să înțelegem pe deplin violenta ostilitate spirituală pe care aceștia o au de înfruntat.

PREDICAREA

VALOAREA PREGĂTIRII

DE CHARLES T. CRABTREE

Puterea amvonului m-a uimit. Importanța amvonului m-a înfruntat. Pregătirea pentru amvon m-a provocat. În pofida acestor dinamici evident active în lucrarea de predicare, mă grăbesc să mărturisesc cât de departe am căzut în ceea ce privește disciplina devenirii unui vorbitor mai bun pentru Dumnezeu. Dacă aș putea repeta lucrarea mea de la amvon, aș acorda mai multă atenție detaliilor și tehnicilor predicării.

Recent m-am dedicat din nou pregătirii predicii, căci sunt convins că există foarte multe lucruri pe care le pot îmbunătăți considerabil – chiar după aproape 40 de ani de slujire la amvon.

Unul dintre planurile subtile ale diavolului este să folosească un limbaj spiritual ca să ne submineze responsabilitatea și să desconsidere rolul agentului uman în predicare. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). „«Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4:6). Același Cuvânt spune: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). În cercurile penticostale trebuie să fim atenți să depindem în întregime de Duhul Sfânt, crezând în același timp că El poate folosi mai eficient un instrument bine instruit și bine pregătit.

Mulți au dificultăți în ceea ce privește partea tehnică a predicării pentru că au impresia că pregătirea unei predici este un lucru firesc și un substitut pentru încrederea în Dumnezeu. În unele cazuri, aceasta este o preocupare sinceră, dar pentru alții aceasta este o scuză pentru lene. A te pregăti pentru predică înseamnă să muncești din greu.

Uneori suntem ispitiți să evităm timpul și efortul pe care trebuie să-l facem pentru ca, atunci când predicăm să dăm ce avem mai bun în noi. Mulți predicatori vor să predice bine, dar puțini sunt cei care vor să se pregătească să predice bine.

Problema fundamentală în neglijarea părții mai tehnice a predicării este dezvoltarea unor obiceiuri rele, care ne diminuează eficiența. Unele obiceiuri ale predicatorilor le anulează eficiența deoarece îi irită pe ascultători sau distrag atenția acestora de la mesajul propriu-zis. Predicatorii trebuie să îndepărteze orice obstacol posibil printr-o disciplină potrivită.

Cel ce dorește să-și dezvolte mai bine tehnicile pentru a fi un predicator desăvârșit ar trebui să țină minte că fiecare îndemănare din viață a început cu puțină stângăcie. Atenția acordată detaliilor și o practică susținută învinge handicapurile.

Punând accentul pe mai multe domenii ale predicării în care noi toți putem să ne îmbunătățim performanțele și să devenim mai eficienți, intenția mea este să fiu practic, fără însă a fi neatent și să fiu realist, fără a fi superficial în ceea ce privește datoria noastră față de Dumnezeu și față de om.

FACTORUL VOCAL

Dându-ne voce, Dumnezeu ne-a dat un dar minunat. Fiecare predicator ar trebui să dea o mare atenție folosirii, dezvoltării și îngrijirii cum se cuvine a acestui puternic instrument – un dar incomparabil, cu un potențial incredibil.

Vocea trebuie folosită astfel încât fiecare ascultător să poată înțelege clar cuvântul, vorbit și să-și mențină interesul în primirea adevărului.

Câteva păcate vocale (ratarea țintei prin folosirea greșită a vocii) comise la amvon sunt următoarele:

1. **Solicitarea excesivă a auzului.** Ocazional am fost nevoit să stau în partea din spate a bisericii sau a sălii de clasă, și mi-a fost greu să-l aud pe predicator sau pe învățător, pentru că acesta nu-și folosea vocea astfel încât să poată fi auzit de toți.

Toți profesorii de oratorie accentuează faptul că un vorbitor trebuie să vorbească atât de tare încât cel mai îndepărtat ascultător al său să-i audă fiecare cuvânt rostit. Profesia noastră este comunicarea. Tot ceea ce împiedică o adunare să-l audă pe predicator zădărnicește însuși scopul predicării.

2. **Intensitate izolată.** Vocea este un instrument și trebuie folosită ca un instrument. Vorbește clar și, în timp, schimbă volumul vocii. Vocea trebuie folosită pentru a accentua diferite idei și pentru variație în comunicare, cu scopul de a menține interesul audienței. Am descoperit că este benefic să-mi organizez mesajul asemenea unui cântec cu trei strofe. După fiecare „vers”, revin la un ton conversațional, înainte de-a trece treptat la o proclamație puternică. Mulți predicatori își încep predica cu „pedala accelerației” călcată la maxim și, până când termină, nu mai reduc deloc viteza!

În tinerețe, am luat câteva lecții de oratorie și am învățat importanța respirației corespunzătoare prin folosirea corectă a diafragmei, enunțare și lansarea vocii. Aceleași principii pot fi aplicate și predicării.

Astăzi avem sisteme de amplificare sofisticate până și în sanctuarele bisericilor cu mai puțin de 200 de locuri! Nu există nici un înlocuitor pentru o voce puternică, controlată și formată să comunice adevărul în așa fel încât ascultătorul să nu fie nevoit să-și încordeze auzul ca să înțeleagă ce se predică, dar nici să nu dorească să-și acopere urechile.

FACTORUL VERBAL

Factorul verbal are de-a face cu folosirea și structura limbajului – nu atât de mult cu ce spui, ci cu modul în care rostești adevărurile respective.

De mai multe ori am predat cursuri postuniversitare de omiletică. O deficiență nepermisă pe care am remarcat-o la majoritatea cursanților

a fost în ceea ce privește gramatica limbii engleze – erori gramaticale grosolane, ofensatoare pentru oamenii educați.

Această barieră în calea predicării Evangheliei poate fi evitată. Mulți oameni bine educați s-au pierdut pentru că un predicator nu a fost preocupat de folosirea corectă a limbajului în prezentarea Evangheliei. Majoritatea predicatorilor vorbesc oamenilor bine educați.

Nimic nu poate scuza folosirea constantă a unei gramaticii sărace la amvon.

Dacă vrei să-ți îmbunătățești folosirea limbajului, găsește un profesor bun de limba română și solicită-i ajutorul. Unii predicatori obișnuiesc să-și înregistreze predicile și apoi să dea aceste casete unor profesori, care să-i ajute să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare.

Mulți predicatori au o bună înțelegere a limbii române, dar, în timp, ei își formează unele obiceiuri rele. Periodic, predicatorii trebuie să-și asculte predicile înregistrate pe casetă și să se evalueze singuri. Dacă ei nu fac acest lucru, alții îi vor judeca în fiecare duminică.

Ascultă cu atenție, urmărind afirmații care se repetă, cuvinte spuse doar ca să fie spuse și clișeele (expresiile stereotipe, banale). Poate vei fi ispitit să negi ceea ce auzi, dar nu te amăgi singur – nici unul dintre cei cărora le predici nu este surd. Dacă nu-ți place ce auzi pe casetă, probabil că nici oamenilor nu le place ceea ce aud de la amvon. Asumă-ți responsabilitatea pentru ce spui și pentru felul cum spui lucrurile respective.

O altă cale de a scăpa de obiceiurile rele în predicare este să-ți scrii predicile. În peste 20 de ani de predicare, nu am mers niciodată cu vreun manuscris

sau cu vreo schiță de predică la amvon, dar am făcut din scrierea predicilor pe hârtie o practică a vieții mele. Acest exercițiu mă ajută să-mi formulez gândurile, să dau o formă concretă adevărului și să abordez limbajul așa cum trebuie. Un manuscris este o unealtă minunată care-l ajută pe predicator să vorbească corect.

FACTORUL VIZUAL

Factorul vizual este rareori menționat sau discutat în cercurile penticostale; totuși unii dintre cei mai mari predicatori ai noștri din trecut au fost preocupați de acest aspect al predicării lor.

Un echipament minunat care îl poate ajuta pe predicatorul modern este camera video.

Mulți predicatori

DORESC să

predice bine, dar

puțin sunt cei

care vor să se

PREGĂTEASCĂ

să predice bine.

DACĂ mi-a putea repeta lucrarea de

la amvon, a acorda mai mult atenție

DETALIILOR și **TEHNICILOR**

p r e d i c a r i i.

Aceasta îți permite să te vezi predicând și să-ți corectezi greșelile vizuale. Ele includ diferite aspecte cum sunt mișcarea neîncetată a corpului care distrage atenția de la mesaj, un gest care a început ca un răspuns nervos și a devenit un obicei deranjant sau o expresie neplăcută a feței pe care toți o observă, dar nimeni nu vorbește despre ea. Încearcă să te urmărești predicând.

Începe cu corectarea obiceiurilor negative evidente, care nu îți plac în predica ta. Dacă te miști prea mult, alege câteva puncte pentru fiecare predică unde să-ți așezi picioarele. Stai într-un loc mai mult timp. Dacă miști o mână tot timpul, concentrează-te asupra corectării acelei distrageri.

Este înțelept să te ocupi numai de un lucru o dată și să-ți impui schimbarea respectivă de-a lungul unei perioade de timp. Dacă vei începe să faci mai multe schimbări în același timp, vei deveni atât de preocupat de partea tehnică a predicării încât nu te vei mai putea concentra asupra mesajului propriu-zis.

A fost bucuria mea să studiez un timp îndelungat predicatorii și predicarea, și am văzut și am auzit cele mai bune și cele mai rele predici. Ca spectator și ascultător lipsa atenției predicatorului față de factorul vizual

a produs cele mai mari distrageri ale atenției. Câteva dintre obiceiurile rele pe care le-am observat sunt:

- Mișcarea constantă înainte și înapoi.
- A te trage de lobul urechii din două în două minute.
- Îndreptarea cravatei la fiecare câteva secunde.
- Introducerea și scoaterea constantă a unei mâini din buzunarul de la costum.

Astfel de lucruri distrag atenția ascultătorului și îl fac să piardă direcția mesajului.

După corectarea greșelilor vizuale evidente în predicare, concentrează-te asupra folosirii pozitive a limbajului trupului și gesturilor. Alege părți din predica ta unde dramaticul poate fi îmbogățit prin folosirea corectă a trupului și a mâinilor. Folosește pauzele. Ține minte dimensiunea vizualului ca pe o unealtă folosită pentru comunicarea mesajului.

Concentrându-te asupra dramaticului din predică, ai grijă să nu devii nenatural. Toate aspectele din predică trebuie să fie

o manifestare a personalității tale la cel mai înalt nivel pentru gloria lui Dumnezeu. În timp ce studiezi să-ți

îmbunătățești predicarea, rămâi în domeniul confortabil al propriului tău stil și al prezentării tale.

Deși pledăm pentru o predicare mai bună și o atenție mai mare acordată aspectelor tehnice ale predicii, noi toți trebuie să ne încredințăm abilitățile și pregătirea sub controlul Duhului Sfânt. Cei ce se pregătesc să dea ce au mai bun în ei sunt folosiți de Duhul Sfânt ca să influențeze un număr mai mare de oameni pentru Dumnezeu.

Nu neglija detaliile predicării. Studiază predicarea în toate dimensiunile ei. Străduiește-te să stăpânești partea tehnică a acestei mari chemări, și Stăpânul va avea un instrument pe care îl va putea folosi mai bine pentru a chema pe cei pierduți și pentru a atrage sfinții mai aproape de el.

VOCEA trebuie să fie folosită ca să aducă **ACCENTUARE** și **VARIETATE** pentru a menține interesul audienței. Vorbește **CLAR** și cu diferite niveluri ale **VOLUMULUI**.

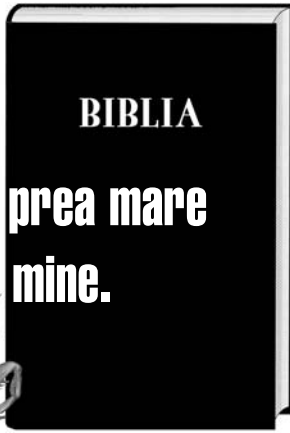
Domnul te poate ajuta... ăăă...
 S-AR PUTEA să te ajute... adică... of!...
 ...AR PUTEA să te ajute să-ți ridici...
 SĂ-ȚI RIDICI... nu... îm... să-ți ÎNALȚE
 inima...

GLASBERGEN

Predicile pastorului Popescu au devenit și mai nearticulate după ce bătrânul său profesor de limba română din liceu a devenit membru al adunării sale.

1
O carte
mult prea mare
pentru mine.

CĂLUGĂRIȚA (*Mantis religiosa*)

2
Este veche de vreo 2.000 de ani.

3
Îți trebuie o veșnicie să găsești ce cauți.

Spune-ne 3 motive serioase pentru care NU citești Biblia.

DA, suntem de acord. Ideea de a citi o carte cu peste 1.200 de pagini poate intimida pe cei mai mulți cititori. Apoi, Biblia poate fi greu de înțeles deoarece nume, locuri și obiceiuri vechi de mii de ani ne par străine când citim despre ele acum.

Mai mult, este aproape imposibil să găsești ceea ce cauți doar răsfoind-o.

Cu toate acestea, Biblia oferă lecții și adevăruri spirituale importante care te pot călăuzi tot restul vieții tale. De aceea îți oferim *Biblia de studiu pentru o viață deplină* – o ediție unică cu ajutoare de studiu presărate pe tot cuprinsul acesteia, care să te ajute să citești și să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu așa cum nu l-ai înțeles niciodată până acum.

Există în această Biblie un plan pentru citirea ei într-un an (zilnic o parte din V.T. și una din N.T.).

Apoi, în timp ce citești vei mai întâlni: O *introducere* la fiecare carte, titluri ale diferitelor secțiuni pentru a putea înțelege mai ușor subiectul și conținutul acestora.

 Note de studiu expoziționale, teologice, devoționale, etice sau practice care comentează diferite versete. Articole care tratează subiecte importante și critice într-un mod mai cuprinzător decât notele.

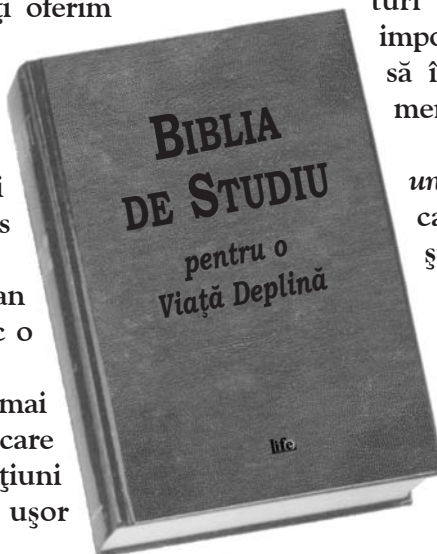
 12 *simboluri tematice* situate pe marginea coloanelor de text, care arată ce temă conțin versetele alăturate simbolului, precum și referința textului următor, aferent aceleiași teme.

 Tabele care sintetizează informații și învățături biblice despre unele subiecte importante. Hărți, care să te ajute să înțelegi unde au avut loc evenimentele descrise în Biblie.

 În plus, această Biblie mai are un *indice de subiecte* și o *concordanță* care să te ajute să localizezi repede și ușor diferite pasaje.

Credem că ți-am oferit suficiente motive pentru a alege *Biblia de studiu pentru o viață deplină*.

Deci, nimic nu mai poate sta între tine și Cuvântul lui Dumnezeu, nici măcar scuzele!

(Retipărită, 16 x 22 x 4 cm)

MOȘTENIREA TREZIRII SPIRITUALE A LUI CHARLES F. PARHAM

În împrejurimile bogate ale fostei vile Stone din apropierea localității Topeka, Kansas, prima trezire spirituală pentecostală a secolului XX a început în data de 1 ianuarie, 1901. Această trezire a dat naștere la cea mai dinamică forță pentru evanghelizare și misiune din timpurile moderne. Totuși, cadrul elegant nu a însemnat prea mult pentru grupul de 40 de studenți de la Colegiul Biblic Betel pe care Charles F. Parham, pe atunci în vârstă de 27 de ani, îl începuse cu trei luni în urmă în aceste facilități închiriate. Convinși că Dumnezeu îi trimisese ca misionari în „zilele de pe urmă”, ei s-au adunat ca să se roage pentru revărsarea promisei „ploi târzii” a Duhului Sfânt (Ioel 2:23, 28, 29), pentru a dobândi aceeași putere care a marcat creșterea Bisericii primare. În această atmosferă intensă de așteptare din ziua Anului Nou, studenta Agnes N. Ozman a fost prima care a primit semnul botezului Duhului Sfânt: vorbirea în alte limbi. „Deci, bisericii militante i s-a permis iarăși să primească botezul Duhului Sfânt”, a murmurat ca pentru sine Parham. O dată cu începutul trezirii spirituale din zilele de pe urmă și cu armata de secerători pregătită pentru câmpurile de misiune, norii aveau să se despartă curând și „Însuși Domnul. . . S-a pogorât din cer” (1 Tesaloniceni 4:16). Cum a reușit acest predicator necunoscut din Kansas să contribuie atât de mult la înaintarea restaurării puterii apostolice în biserici?

CĂUTAREA PUTERII APOSTOLICE

În 4 iunie, 1873, în Muscatine, statul Iowa, familia William și Ann Parham spunea bun venit în familia lor celui de-al treilea fiu, Charles Fox Parham. În 1878, William, zugrav și confecționer de hamuri, s-a îmbarcat împreună cu familia într-o căruță cu coviltir, dintre cele care se foloseau în preerie și s-a mutat în sud, stabilindu-se în Kansas. Investindu-și banii în mod inteligent în agricultură, el câștigă pentru familia sa un venit care să le asigure un trai confortabil la ferma de vreo 65 de hectare situată aproape de Anness, Kansas. Dar tânărul Charles lupta cu o sănătate precară, suferind de diferite boli, începând de la encefalită primară și până la tenia. Parcă pentru a se umple paharul, la vârsta de 9 ani, el a contractat febră reumatică, ceea ce i-a slăbit inima și a dus la lungi perioade de inactivitate. Odată, aproape că a murit din cauza unei crize.

CHEMAREA ÎN LUCRARE

Cu toate că familia Parham nu era adepta unei anumite confesiuni, mama sa l-a învățat importanța ascultării de Dumnezeu. Charles s-a convertit în 1886, cu ocazia întâlnirilor de evanghelizare organizate de o biserică protestantă locală; o experiență gen „drumul Damascului” i-a schimbat direcția vieții. La scurt timp după aceasta, Parham a început să frecventeze biserica metodistă, unde a predat la școala duminicală.

La vârsta de 15 ani, a început să organizeze el însuși servicii de trezire spirituală. În 1890, pentru a se pregăti mai bine pentru lucrare, s-a înscris la Colegiul Southwest Kansas din Winfield.

Student fiind, Parham a renunțat la școala biblică și a decis să devină medic, însă după o altă luptă cu febra reumatică, el s-a rededicat lucrării. Reințorcându-se în slujba Evangheliei, a obținut licența de lucrător cu ocazia Conferinței Southwest Kansas a Bisericii Episcopale Metodiste din Nord. La vârsta de 20 de ani, a fost numit temporar pastor asistent la Biserica Metodistă Eudora de lângă Lawrence, Kansas.

În pofida lucrării sale pline de succes în mijlocul oamenilor, relația lui Parham cu superiorii săi metodiști a devenit tensionată. Atitudinea sa ambiguă cu privire la afiliația denominatională nu a încălzit de loc inimile acestora. Mai mult, adoptarea de către Parham a teologiei „Wesleyane” a sfințeniei – teologie care pune accent pe experimentarea unei crize a sfințeniei, l-au catalogat drept o persoană care le putea crea probleme. Cei care predicau sfințenia afirmau că după nașterea din nou, credincioșii trebuie să caute „cea de-a doua binecuvântare” care să îndepărteze natura adamică din inimile lor. Pentru liderii metodiști aceasta semăna cu o erezie doctrinală.

LUCRAREA INDEPENDENTĂ

În 1895, la conferința anuală a distric- tului Southwest Kansas, Parham a renunțat la licența sa de predicator și „a părăsit denomi-națiunea pentru totdeauna”. Acuzând metodismul de faliment spiritual, el avea o „parohie

În scurt timp, a ajuns epuizat datorită unui program de predicare supraaglomerat și a suferit încă o criză ușoară de inimă, probabil legată de lupta sa împotriva febrei reumatice. În 1886 s-a căsătorit cu Sarah Thistlethwaite, fiica unei cucernice familii de quakeri. Li s-a născut un fiu, dar, la scurt timp după naștere, acesta s-a îmbolnăvit atât de grav încât era gata să moară. După ce s-a rugat insistent pentru el, Parham a mărturisit completa lui vindecare. De atunci, rugăciunea pentru bolnavi a devenit o parte importantă a lucrării sale și, la fel ca alți lucrători contemporani, el a pus practica medicală sub semnul întrebării: „Biblia este extrem de tăcută în ceea ce privește lucrarea pilulelor și a prafurilor.”

În 1898, timp în care lucrarea sa câștiga o recunoaștere tot mai mare, Parham și-a mutat sediul lucrării și familia la Topeka, Kansas. Acolo a fondat Bethel Healing Home [Casa vindecării Betel] și și-a extins domeniile de activitate, incluzând misiuni de salvare a prostituatelor și a oamenilor

fără casă, un birou de plasament, un orfelinat și mai târziu un institut biblic. Pentru a face cunoscute aceste realizări, a început să publice o revistă periodică numită *Credința apostolică*.

FOCUL BOTEZULUI

În acest timp, învățăturile lui Parham includeau: vindecarea divină, concepția crizei sfințeniei și credința în revenirea iminentă a lui Hristos. Un lucru nou însă îi atrage acum atenția: botezul în Duhul Sfânt.

Majoritatea credincioșilor „holiness” [adeptii doctrinei sfințeniei, n.tr.]

de la sfârșitul secolului al 19-lea numeau sfințirea botez în Duhul Sfânt, care îți permitea să ajungi la un nivel mai înalt al trăirii creștine, oferind curățire și împuternicire. Totuși, ramura radicală a mișcării holiness, reprezentată de Benjamin Hardin Irwin, prezenta doctrina botezului drept o „a treia experiență a harului”.

Clădirea Provident Association din Topeka, Kansas. Această clădirea fost închiriată lui Parham pentru Bethel Healing Home, din toamna anului 1898 până în iunie 1900.

mondială” eliberată de „barierele pastoratului, cu o mulțime de metodiști care frecventează teatrul, joacă cărți, băutori de vin, moderni, neconvertiți”. Cu toate că eliberarea de barierele denominatională i-a oferit lui Parham libertatea pe care și-a dorit-o, aceasta a adus cu sine noi probleme, incertitudini și suferințe. În pofida tuturor acestora, el a descoperit o nouă dimensiune a succesului.

Când pastorii pur și simplu le împărtășesc membrilor bisericii viziunea lor și aceștia

nu prea au ocazia să participe la modelarea viziunii sau să discute despre ea,

s-ar putea ca ei să fie de acord cu viziunea, dar să nu și-o însușească.

DECI AI O VIZIUNE —ACUM CE FACI?

DE J. DAVID SCHMIDT

In fiecare an eu și soția mea sărbătorim Crăciunul împreună cu prietenii noștri. Întotdeauna ne facem unii altora cadouri surpriză, ambalate frumos în cutii uriașe. Ne distrăm de minune privind cum diferite lucruri hazlii ies la iveală din ambalaje minunate. Un cadou deosebit – un cocoș și o găină urâtă de porțelan – a circulat ani de zile. De obicei se aud murmure de dezamăgire din partea cuplului care le primește.

CE SĂ FAC CU ACEASTA?

Pentru unii pastori și pentru unele biserici, viziunea poate fi ca acel bibelou de porțelan – au viziunea, dar nu știu ce să facă cu ea. Poate tu și biserica ta sunteți preocupați de ceea ce dorește Dumnezeu să facă în aceste zile în mijlocul vostru și prin voi ca trup local al lui Isus Hristos. Aveți întâlniri și ești încântat și provocat de viziunile pe care Dumnezeu le pune în inimile oamenilor din biserica ta. Ești preocupat să combini acele viziuni într-o declarație cuprinzătoare care să definească lucrarea bisericii tale. Dar poate te întrebi: *Ce să fac cu această viziune pe care o creează biserica noastră?*

OAMENII TREBUIE SĂ ACCEPTATE VIZIUNEA, ÎNAINTE DE-A SE DEDICA ÎMPLINIRII EI

Cea mai mare provocare cu care se confruntă majoritatea bisericilor și pasul cel mai des omis

este acela al comunicării. Majoritatea bisericilor și a pastorilor care își dezvoltă o viziune trec imediat la transformarea viziunii în acțiune, însă o viziune care este transformată prea repede din idee în acțiune moare pentru că puțini oameni o înțeleg.

Când oamenii nu înțeleg viziunea și nu o acceptă emoțional, ei nu se dedică împlinirii ei. Prin urmare, este important să-ți dezvolti un plan pe care să-l comunicii întregii biserici și să continui să-l prezinți acesteia până când este însușit de majoritatea credincioșilor din biserică. Acesta este un pas fundamental și critic pe care trebuie să-l faci orice pastor, personalul bisericii și echipa de conducere.

Echipele și pastorii cu viziune care omit acest pas al comunicării riscă să-și înstrăineze oamenii sau, mai rău, să-i vadă pe cei care nu au fost direct implicați în proces dând din umeri și spunând: „Asta ți se potrivește ție, dar eu nu am nimic de-a face cu ea.” Ar fi descurajator ca Dumnezeu să-ți vorbească, să-ți dezvolti o viziune și apoi credincioșii din biserica ta să spună: „Ce viziune? Nici nu știam că biserica noastră lucrează la definirea unei viziuni”; sau: „Poți avea o viziune, eu o am pe-a mea”; sau, mai rău: „Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.”

VIZIUNEA SE ÎNTRETE I CĂTIGĂ AVÂNT PE MĂSURĂ CE ESTE IMPACTANT

Comunicarea viziunii este primul și cel mai esențial pas în transformarea viziunii în acțiune. Nu există nici un mod corect de-a face acest lucru. Fiecare conducător și fiecare biserică are propriul ei tipar pentru modul în care sunt împărtășite ideile. În unele biserici pastorul este cel care informează biserica despre ceea ce se întâmplă. În alte biserici sunt implicați mai mult credincioșii obișnuiți. Tu trebuie să știi care este modalitatea de comunicare cea mai eficientă a informațiilor și a ideilor noi în biserică ta. Esențial este să comunici în așa fel încât să te faci înțeles.

Credincioșii doresc din ce în ce mai mult să aibă un cuvânt de spus în ceea ce privește viitorul bisericii lor. Ca și pastor, tu poți să-ți împărtășești viziunea de la amvon, întreaga biserică să de-a afirmativ din cap și apoi să constați că nu se întâmplă nimic. Când pastorii pur și simplu le împărtășesc membrilor bisericii viziunea lor și aceștia nu prea au ocazia să participe la modelarea viziunii sau să discute despre ea, s-ar putea ca ei să fie de acord cu viziunea, dar să nu și-o însușească.

numai atunci când majoritatea celor implicați într-o întreprindere sau într-o activitate au aceeași înțelegere despre scopurile și direcțiile acesteia.“ Acel sentiment împărtășit al unui viitor dorit poate ajuta la motivarea și coordonarea acelor acțiuni care au ca rezultat transformarea atât a lucrătorilor cât și a credincioșilor în general.

A TEAPT-TE LA IMPOTRIVRI

Pentru biserică ta, aproape întotdeauna o viziune nouă va însemna schimbare. Dezvoltarea unei viziuni ne deschide ochii spre programe care și-au pierdut impactul. O lucrare sau un program pe care Dumnezeu l-a binecuvântat în trecut s-ar putea ca acum să fie ceva menținut de biserică, dar care nu mai este eficient.

Adeesea diferite slujiri din biserică continuă să supraviețuiască și după ce și-au pierdut eficiența deoarece nu a apărut nici o idee mai bună. Biserica trebuie să fie implicată în procesul definirii viziunii pentru ca ea să audă ce spune Dumnezeu astăzi, să identifice acele lucrări sau slujiri care nu mai sunt eficiente și, cu călăuzirea Domnului, să descopere noi lucrări pentru a-i câștiga pe oameni pentru Hristos.

mente noi la trecut și descoperă că acest lucru este dificil. Dumnezeu poate folosi o viziune nouă pentru a-i ajuta pe oameni să facă tranziția; dar comunicarea clară în cuvinte, imagini și ilustrații este necesară. Aceasta este o muncă grea și trebuie să depunem un anumit efort emoțional – acela al părăsirii lucrurilor cu care am fost obișnuiți și să pășim spre ceea ce ar putea fi.

De multe ori, oamenii care participă la procesul dezvoltării viziunii au experimentat deja această cercetare emoțională a sufletului și sunt pregătiți să pășească pe calea viitorului bisericii lor, însă ceilalți membri ai bisericii nu a avut ocazia să vadă alternativele și să renunțe la programele demodate. Adunării trebuie să i se ofere posibilitatea să facă aceeași călătorie. Și membrii bisericii trebuie să vadă nevoia și să descopere căile noi în care lucrează Dumnezeu. Aceasta îi va ajuta să fie provocați să l se alăture, în loc să stea deoparte.

CUM POI COMUNICA VIZIUNEA?

Iată câțiva pași pe care să-i iei în considerare:

1. *Cel care comunică viziunea trebuie să fie păstorul bisericii.* Pregătește

A-i încuraja continuu [pe oameni], oferindu-le o imagine clară a viitorului este o parte importantă a asimilării credincioșilor în biserică ta.

O biserică trebuie să aibă experiența de a privi viitorul împreună. Această experiență împărtășită zidește comunitatea și duce la o apreciere unitară a viziunii. Ca viziunea să dobândească energie, ea trebuie împărtășită. Viziunile împărtășite câștigă avânt pe măsură ce oamenii vorbesc despre ea, o discută, o finisează și o completează. Slujba ta ca pastor este să facilitezi această etapă a discutării viziunii.

John P. Kotter, în cartea sa *Leading Change [Conducând schimbarea]*, afirmă: „O viziune extraordinară poate sluji unui scop util chiar dacă este înțeleasă doar de câțiva oameni-cheie. Însă puterea reală a viziunii este declanșată

Când oamenii văd o viziune nouă, au o mai mare dorință de-a părăsi ce este vechi și confortabil. Aceasta nu înseamnă că simpla comunicare a unei viziuni noi va face schimbarea ușoară. Oamenii își dezvoltă o loialitate trainică față de modul în care se desfășoară diferite lucrări ale bisericii și se vor împotrivi schimbării acestora. Noi trăim într-un perioadă dificilă a istoriei bisericii locale. Am ajuns la sfârșitul unei epoci marcate de anumite unelte și strategii, și ne-am lansat într-o nouă epocă în care sunt necesare noi unelte și strategii pentru a-i câștiga pe cei pierduți și a-i face ucenici.

Multe biserici caută să adauge ele-

și prezintă o declarație convingătoare a viziunii bisericii tale. La Biserica Comunității Willow Creek, pastorul Bill Hybels organizează de două ori pe an întâlniri speciale dedicate viziunii. Cu acea ocazie, el prezintă progresul bisericii în ultimele 6 luni, descrie viziunea misiunii, orientării și chemării fundamentale a bisericii și împărtășește detaliile specifice referitoare la direcția în care se îndreaptă biserică. Această abordare arată că păstorul principal susține viziunea bisericii.

2. *Păstorul principal nu poate fi singurul purtător al viziunii sau campionul acesteia.*

Cere-i echipei de planificare a viziunii

Șase obiceiuri ale unui lider vizionar

Peter Drucker, în cartea sa *The Effective Executive [Directorul eficient]*, afirmă că cei care vor să conducă nu trebuie să fie preocupați să facă totul perfect, ci să se dedice să facă de fiecare dată lucrurile în mod corect și având motivații corecte. Iată șase obiceiuri ale liderilor vizionari care te vor ajuta să faci mereu și mereu lucrurile corect, având motivații corecte.

1. Formează-ți o viziune clară

- *Începe prin a-ți dezvolta o vedere pătrunzătoare.* Privește mai clar, mai departe și mai mult decât toți ceilalți.
- *Comunicarea duce la creșterea dedicării.* Împărtășește-ți viziunea în comitet, de la amvon și în discuții personale.
- *Viziunea face biserica atractivă.* Când o adunare împărtășește o viziune, entuziasmul și anticiparea pot fi simțite peste tot.
- *Viziunea duce biserica dincolo de stadiul de menținere a stării actuale.* În biserică, totul este energizat cu o viziune.

2. Influențează-i pe credincioșii cu influență

Identifică-ți și utilizează-ți înclinațiile și domeniile tari ale abilității tale de conducere. Un lider *sociabil* creează unitate și relații calde, plăcute; un lider orientat spre *muncă* are viziuni, stabilește scopuri și face tot ce este necesar ca să-și împlinească visul. Uneori, ambele stiluri de conducere sunt necesare în biserică. Un pastor înțelept va aprecia ambele feluri de oameni cu influență.

Un conducător câștigă influență în diferite moduri. Iată câteva dintre acestea:

- *Viziune clară* – Elmer Towns spune: „Când oamenii îți acceptă visul, îți acceptă și conducerea.”
- *Credibilitate* – Fă ceea ce ai spus că vei face.
- *Încredere* – Fii o persoană plină de credință și de speranță.
- *Caracter* – Învață-i pe alții cum să slujească printr-o slujire model.
- *Dedicare* – Fii cel mai dedicat dintre toți.
- *Curaj* – Credința implică asumarea riscurilor.

3. Formează-ți o echipă câștigătoare

Când oamenii lucrează în echipă obțin rezultate mai bune. Cuvântul *sinergism* prinde această idee, și înseamnă că fiecare contribuie cu darul său unic la activitatea grupului pentru a produce rezultate semnificative pentru Hristos. Liderii vizionari trebuie să formeze echipe de credincioși pe care să le împuternicească pentru lucrare – fiecare credincios dorește să slujească Domnului și să se implice în lucrare.

4. Fii o persoană orientată spre oameni

Activitatea principală a bisericii îi are pe oameni în centru ei. lubește oamenii; râde și plângi împreună cu ei. Ascultă-le temerile, eșecurile și sentimentele. Apreciază-le afirmațiile și bucură-te de potențialul lor. Nu uita: Salvatorul Și-a întemeiat Biserica pentru ei.

5. Atitudinile contează cu adevărat

Majoritatea liderilor au o atitudine deosebită. Numește-o cum vrei: anticiparea posibilității, pasiune, gândire pozitivă, concentrare energizată sau credință vitală. Ei cred că Dumnezeu vrea să-i ajute să facă imposibilul. Fiecare biserică ce dorește o creștere explozivă trebuie să aibă pe cineva în echipa de conducere care să creadă și să comunice o atitudine care așteaptă și experimentează minuni.

6. Nu renunța niciodată

Când calea devine dificilă, cu ajutorul lui Hristos, cei neînfricați continuă să înainteze. Luptele ne dau tăria să zburăm mai sus, să devenim ceea ce Dumnezeu ne-a creat să fim. Dumnezeu a pus în noi resurse pe care putem să le descoperim doar prin lupte și greutăți. Tăria, atât cea fizică cât și cea spirituală este produsul luptei. De aceea este foarte important să nu dăm niciodată înapoi.

– Material adaptat din articolul lui Dale Galloway cu același nume din *Leading with a Vision [Conducând cu o viziune]*, *Beeson Leadership Series*, Beacon Hill Press, Kansas City, Mo. © 1998. Folosit cu permisiune.

nii să comunice viziunea, poate în timpul părtașiei pe care o au cu alți credincioși, în clasele de școală duminicală (ale adulților) sau în vizite pe care le fac la grupele mici din biserică.

Echipează-i pe membrii care planifică viziunea cu uneltele necesare. O prezentare video captivantă ar fi ideală în anumite circumstanțe, dar și exemplele tipărite ale viziunii sunt utile. Membrii planificării viziunii pot înmâna câte un exemplar al acesteia oamenilor cu care vorbesc, în timp ce le comunică viziunea. Cu cât o împărtășesc mai mult, cu atât și-o însușesc mai mult.

În cadrul acestor întâlniri trebuie să fie rezervat un timp special pentru discuții. S-ar putea ca viziunea să nu fie clară tuturor pentru prima dată când cineva o citește sau o aude. S-ar putea chiar să existe divergențe cu privire la unele puncte. Cheia este că nu numai păstorul împărtășește viziunea membrilor bisericii. Cel care o împărtășește nu este singur, ci este unul dintre cei dedicați unui viitor nou pentru biserică.

Membrii echipei de viziune pot să se întoarcă de la aceste întâlniri și să discute lucrurile pe care le-au auzit. În unele cazuri, ceea ce este împărtășit la aceste întâlniri poate duce la modificarea viziunii. Este posibil ca anumite puncte să aibă nevoie de ajustări.

Există o diferență esențială între ascultare și conducere. Procesul ascultării reacției adunării față de viziune este critic, dar la un moment dat procesul comunicării viziunii și ascultării reacției trebuie să se încheie și trebuie să înceapă implementarea viziunii. Nu te lăsa abătut din cale de cicluri de dialog fără sfârșit cu unul sau doi membri ai bisericii, care se împotrivesc schimbării. Dacă se întâmplă acest lucru, cheamă-i pe acei oameni la comitetul bisericii, unde diferențele pot fi rezolvate într-un mod care îl onorează pe Dumnezeu și pe toți cei implicați.

3. Continuă să comunici viziunea.

Neemia și-a prezentat clar și frecvent viziunea. A afirmat în mod repetat că zidul trebuie refăcut. Împăratul, liderii religioși și lucrătorii știau care este viziunea sa. În cele din urmă rugăciunile și proclamațiile sale au avut ca rezultat faptul că mulți oameni i-au împărtășit viziunea și au participat la îndeplinirea sarcinii respective. Viziunea trebuie comunicată regulat, chiar după încheierea pro-

cesului inițial de comunicare al acesteia.

Folosește o scrisoare de informare a bisericii pentru a comunica un anumit aspect al viziunii și modul în care acesta va fi pus în practică. Dacă biserica ta alege să aibă o întâlnire specială dedicată viziunii bisericii, invită-i pe membrii echipei de viziune să pregătească câte o mărturie legată de părțile viziunii de care sunt încântați în mod deosebit. Aceste mărturii vor comunica eficient viziunea prin intermediul celor care au contribuit la modelarea acesteia.

4. *Ajută-i pe oameni să se înroleze continuu la îndeplinirea viziunii.* Unele studii arată că într-o organizație tipică, doar 0,25% din toată comunicarea este dedicată viziunii. 99,75% din comunicare are de-a face cu alte lucruri, nu cu viziunea. În biserică aceste proporții nu sunt sănătoase deoarece biserica este o organizație în care participarea voluntară are o mare pondere. Dacă nu ar exista nici un alt motiv, comunicarea viziunii în biserică trebuie să aibă o prioritate mai mare pentru că oamenii nu sunt obligați să frecventeze biserica ta. Ei pot frecventa orice biserică doresc. A-i încuraja continuu, oferindu-le o imagine clară a viitorului este o parte importantă a asimilării credincioșilor în biserica ta.

În lumea noastră postmodernă, loialitatea față de instituții este mai scăzută ca niciodată. Chiar și în inima celui mai loial membru al bisericii se dă această luptă: „Este aceasta biserica de care are nevoie cu adevărat familia mea? Sunt nevoile mele împlinite? Vreau să continuu să frecventez această biserică?” Când loialitatea dă semne de oboseală sau apare descurajarea, viziunea poate ajuta la realinierea credincioșilor în biserica locală. Dar acest lucru trebuie făcut în mod intenționat.

Când este posibil, menționează viziunea în predicile tale. Cel puțin o dată sau de două ori pe an împrăștează întreaga biserică printr-o repetare a viziunii. Fă din aceasta o parte din orientarea noilor membri. Oamenii au nevoie să audă anumite idei repetate de mai multe ori înainte de-a le reține. Asumă-ți riscul de-a te repeta prea mult în ceea ce privește viziunea bisericii tale, în loc să presupui că fiecare a primit-o cu ocazia întâlnirii speciale dedicate viziunii.

FII REALIST

Când este vorba despre evaluarea viziunii bisericii, membrii bisericii trebuie să cunoască două categorii de informații:

1. Unde lucrează Dumnezeu, și merită sărbătorit acest lucru? Unde este evidentă lucrarea Duhului Sfânt în afara programelor bisericii? Unde se înmoaie inimile oamenilor, se păstrează căsnițiile, evită oamenii păcatul, se manifestă roada Duhului Sfânt? Prezintă dovezi ale vitalității.

2. Trebuie să existe o candoare diplomatică privitoare la ceea ce nu merge bine în biserică. Spune câți oameni din biserica ta au venit la credința în Hristos în ultimul an. Dacă este un număr de care să te bucuri, bucură-te. Dacă este un număr pentru care să plângi, plângi.

ADOPTAREA VIZIUNII

Cele mai mari secrete ale viziunii adoptate de o biserică includ: oferă-le membrilor acesteia ocazia să participe la modelarea viziunii; oferă-le oportunitatea de-a o îmbrățișa; arată-le că și alți credincioși o sprijină.

Nu dezvoltă o viziune pentru biserica ta doar ca s-o ai în vreun dosar sau pe vreun calculator. Pune la punct un plan de comunicare care îți permite ție și oamenilor-cheie din biserică să vorbească regulat despre viziunea acesteia – puterea, valoarea și impactul ei asupra bisericii și comunității.

Viziunea bisericii tale va lumina drumul întunecat pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să călătorească în lumea de astăzi. A ascunde viziunea de ceilalți membri ai bisericii înseamnă a o face inutilă. Dezvoltă un proces de comunicare care să permită unui număr tot mai mare de credincioși din biserica ta să înțeleagă viziunea și să vorbească despre ea. Aceasta va pregăti terenul pentru acțiune. Un număr mai mare de oameni vor fi în stare și vor dori să se implice în punerea viziunii în practică. ☞

J. David Schmidt este președintele unei firme de consulting care slujește organizațiile și bisericile creștine de peste 23 de ani.

ÎN CURÂND LA LIFE PUBLISHERS

CE SPUNE BIBLIA DESPRE DUHUL SFÂNT

de Stanley M. Horton

Acest volum este literalmente un comentariu despre Duhul Sfânt. . . Aici vei găsi excelență exegetică, doctrină sănătoasă și aplicații practice. Totuși, mai mult decât atât, vei găsi o atingere inspirațională care te va face să apelezi mereu la această carte, fie pentru studiu, fie pentru lectură devoțională.

Thos. F. Zimmerman

Scrisă dintr-o perspectivă penticostală și evanghelică pozitivă, această carte cuprinzătoare îl călăuzește pe cititor prin Biblie, carte cu carte și îi oferă o înțelegere nouă a ceea ce ne învață Scriptura despre Duhul Sfânt. Este rezultatul unui studiu aprofundat timp de o viață, a unuia dintre cei mai respectați și erudiți penticostali din vremea noastră. (~350 pag., 14,5 x 21,5 cm)

Exploratorul

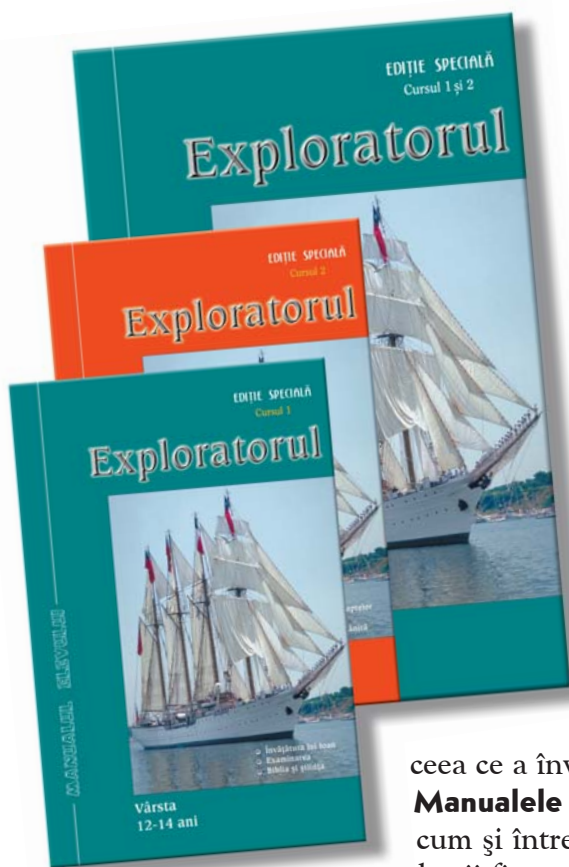
O ediție specială alcătuită din 26 de lecții biblice pentru școala duminicală, grupa de vârstă 12–14 ani, care are în vedere atât latura spirituală cât și cea practică. Setul cuprinde două manuale pentru elev și un manual pentru învățător, cu indicații ușor de urmat atât de învățător cât și de către elev.

Numele acestei ediții îl descrie în mod adecvat pe elevul „explorator“ aflat în perioada de tranziție de la copilărie la viața de adult, caracterizată de întrebări profunde despre Dumnezeu și viață în general.

Manualul învățătorului: Fiecare lecție cuprinde o expunere detaliată a temei, cu idei pentru participarea clasei. La sfârșitul fiecărei lecții elevului i se pun întrebări pentru meditație și care să-l, ajute să aplice în viața sa

ceea ce a învățat.

Manualele elevului: Cuprind o recapitulare pentru fiecare lecție, precum și întrebări și exerciții creative care să întărească tema acesteia (13 lecții fiecare).

Moștenirea trezirii spirituale a lui CHARLES F. PARHAM

(Continuare din pag. 13)

Criticii au numit-o „a treia erezie a binecuvântării”. Pentru Irwin, cât și pentru Parham, care a subscriș la această învățătură, sfințirea îi curăță pe credincioși, făcându-i vase de cinste pentru Stăpânul lor (2 Timotei 2:21), și abia după aceea Duhul Sfânt poate să-și reverse puterea. Bineînțeles, aici apare dilema: Cum poate face cineva deosebire între semnele botezului Duhului Sfânt și roada sfințirii?

Cu toate că Parham era un bun orator și lucrarea sa în Topeka se lărgea tot mai mult, prin 1900, strădaniile lui eșuaseră în mare măsură și el ajuns tot mai dezamăgit. Nevoia lui de a-și reîmprospăta viziunea l-a condus la Școala Biblică „Duhul Sfânt și noi” din Shiloh, Maine.

EVANGHELIA „PLOII TÂRZII”

După războiul civil din America, un grup mic de creștini, dar în creștere, a adoptat concepția dispensațională premilenistă a profețiilor biblice. Potrivit concepției lor, înainte de venirea lui Hristos pentru sfinții Săi și pentru a-și răpi Biserica,

care tensiunilor politice și militare („războaie și vești de războaie”) și cerea sioniștilor de-a avea o țară a evreilor în Palestina, mulți speculau că Hristos S-ar putea întoarce prin preajma anului 1900. Fiind tot mai îngrijorați de rata scăzută a convertirilor, observatorii atenți ai câmpului de misiune, se întrebau cum putea fi împlinită Marea Trimitere în cei câțiva ani ce mai rămăseseră.

STRATEGIA RADICALĂ

Evanghelicii radicali de la hotarele mișcării misionare, considerau în mod unanim că „semnele și minunile”

(Fapte 5:12) trebuie să însoțească predicarea Evangheliei, potrivit cu textele din Matei 10:5-10 și

Marcu 16:17,18. O dată cu apropierea rapidă a sfârșitului istoriei omenești, doar o intervenție extraordinară a puterii Duhului Sfânt ar putea face ca fiecare trib și națiune să audă Vestea bună în timp util (Matei 24:14).

Dintre cei ce au anticipat minunile în evanghelizare amintim: A. J. Gordon, fondatorul Seminarului Teologic Gordonwell, urmat apoi de

John Alexander Dowie, un promotor al vindecării prin credință, care a întemeiat comunitatea utopică Zion City (numită mai târziu simplu, Zion), din Illinois. Apoi, A.B. Simpson, președintele Alianței Misionare Creștine, și Frank W. Sandford, fondatorul

Școlii Biblice „Duhul Sfânt și noi” din Maine. Predicile lui Sandford l-au mișcat profund pe Parham când l-a auzit vorbind în Topeka, în iunie, 1900.

Plecând spre sfârșitul lunii iunie într-o călătorie ce avea să dureze 12 săptămâni, în drumul său spre Maine, Parham a vizitat centrele holiness din

Reverendul Charles F. Parham și lucrătorii care au participat la întâlnirile din Byran Hall, Houston, Texas, în perioada 6 iulie - 10 august, 1905. Parham se află pe rândul 3, al treilea din stânga.

Brunner Tabernacle, Houston, Texas, 1906. Parham se află în rândul al doilea, lângă stâlp, cu mâna pe piept.

lumea va merge din rău în mai rău (1 Tesaloniceni 4:16,17).

Având în vedere apropierea sfârșitului de secol, cursa înarmării tot mai acerbă dintre marile puteri, intensifi-

Chicago, Cleveland și Nyack, New York. Acolo a auzit învățăturile lui Sandford, care i-au întărit convingerile despre funcția de împuternicire a botezului Duhului Sfânt.

Dar, mergând mai departe decât Sandford, Parham a început să intuiască faptul că Duhul Sfânt va da celor ce cred vorbirea supranaturală în limbi cunoscute – „limbi pentru misiune” – ca răspuns la credința lor. Cu câteva săptămâni înaintea vizitei lui Sandford la Topeka, Parham a tipărit o notă în numărul din aprilie 1900 al publicației *Credința apostolică*, anunțându-și cititorii că „fratele și sora Hamaker” s-au stabilit la Bethel „cu scopul de a lucra pentru Isus până când El le va da o limbă a vreunui trib păgân, după care vor pleca în câmpul misionar”.

Pe măsură ce teologia lui Parham cu privire la Duhul Sfânt se dezvolta, el a ajuns la concluzia că cei ce vor primi acest dar al vorbirii în alte limbi vor forma un grup de elită al misionarilor din vremurile din urmă, cu o putere supranaturală de-a evangheliza lumea. De fapt, „limbile pentru misiune” nu doar că rezolvau problema dovezii botezului pentecostal, dar constituiau

și o pregătire imediată a misionarilor, eliminând nevoia ca aceștia să petreacă luni sau chiar ani de zile în școală, pentru a învăța limba țării în care urmau să misioneze. La urma urmei, Isus a spus: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede . . . vor vorbi în limbi noi“ (Marcu 16:17). Merită menționat faptul că Parham a auzit vorbindu-se în alte limbi pentru prima dată la Shiloh, în timp ce studenții coborau din turnul de rugăciune după ore întregi de stăruință. Pentru Sandford, vorbirea în limbi reprezenta pur și simplu un fenomen ocazional al trezirii spirituale.

Au existat și cazuri recente când diferite persoane au primit instantaneu capacitatea de a predica în alte limbi. În 1881, o misionară din India, doamna C.M. Reade mărturisea că Duhul Sfânt i-a dat „darul vorbirii în limba hindusă“ pentru a predica fără translator. Mărturii similare au sosit și de la Jonathan Goforth, faimosul misionar presbiterian canadian care lucra în China, precum și de la W.P. Buncombe, un anglican ce slujea în Japonia. Totuși, este puțin probabil că Parham știa de toți aceștia.

Totuși, alții au găsit doar dezamăgire. Deși nu se știe cu siguranță dacă Parham a auzit despre aceste încercări ce au eșuat, mărturia unei tinere din Missouri, Jennie Glassey, l-a impresionat profund. În numărul din mai, 1899, al publicației *Credința apostolică*, el a

cânta în limbi în stare de conștiință; putea face acest lucru și în prezent. Sute de oameni pot mărturisi acest lucru, atât sfinții, cât și necredincioșii care au auzit-o folosind limba respectivă. A fost chiar testată în Liverpool și Ierusalim. Experiența ei creștină este aceea a unei femei sfinte, dedicată lucrării și plină de Duhul Sfânt.“

TREZIREA SPIRITUALĂ DIN TOPEKA

În octombrie, 1900, când Parham deschidea Școala Biblică Betel, învățăturile sale cu privire la „ploaia târzie“, erau deja formulate. „Limbile pentru misiune“ erau dovada indispensabilă a botezului în Duhul Sfânt, un „semn“ al revărsării Duhului din „zilele de pe urmă“, care oferă abilitatea de a vorbi într-o limbă străină.

În toamna anului 1900, după ce a predat studenților o serie de studii despre pocăință, justificare prin credință, sfințire și vindecare, Parham i-a învățat despre botezul Duhului Sfânt. Pe la sfârșitul lui decembrie, erau pregătiți să abordeze Fapte 2 într-un mod nou.

După ce trezirea spirituală a început în ziua de Anul Nou, el a anunțat că

studenții săi au vorbit în multe limbi. El însuși a primit abilitatea de a predica în germană și suedeză. Agnes Ozman vorbea în chineză, iar alții într-o mulțime de limbi, printre care japoneză, maghiară, siriană, hindi și spaniolă. Parham a observat că „niște limbi ca de foc“

au apărut deasupra capetelor vorbitorilor. Uneori vorbirea în limbi era urmată de interpretări, ca de exemplu: „Dumnezeu este dragoste“, „Isus poate

să mântuiască“ și „El este gata să asculte“.

Este curios faptul că din Topeka n-a plecat nici un misionar peste ocean. De fapt, se pare că primii misionari pentecostali au plecat din Fargo, Dakota de Nord. În 1904, aceștia au plecat în Africa de Sud, ca urmare a trezirii spirituale din mijlocul americanilor de origine suedeză, care foarte probabil

Stone Folly, locul Școlii Biblice Betel.

nu auziseră de evenimentele din Topeka.

Criticismul aspru din partea ziarelor și a locuitorilor din zonă, moartea fiului lui Parham în vârstă doar de un an și vânzarea complexului Stone l-au descurajat pe Parham, și el a început să călătorească din nou și să predice mesajul, mai acceptat, al vindecării divine.

În cele din urmă, în 1903, soarta lui Charles Parham și a mișcării „Credința apostolică“, așa cum a fost numită pentru prima dată mișcarea pentecostală, s-a schimbat în bine datorită unei treziri spirituale spectaculoase din Galena, Kansas. Serviciile zilnice au continuat luni de zile sfârșindu-se cu peste 800 de convertiri, 1.000 de mărturii ale vindecării fizice și mai multe sute care au primit botezul în Duhul Sfânt împreună cu vorbirea în limbi.

Această desfășurare a evenimentelor l-a încurajat pe Parham să-și extindă lucrarea și, în 1905, s-a mutat la Houston, Texas, unde a început o altă școală biblică și a evanghelizat zona împreună cu studenții săi. Această trezire din Houston a avut succes și s-a răspândit în întreg Texasul. Din Houston mesajul pentecostal a ajuns la Los Angeles prin intermediul

Grupul apostolic Edith.

publicat o scurtă relatare a acestei tinere. Potrivit acestei relatări, ea „a primit dialectul african într-o noapte a anului 1895, pe când era în Duhul, și putea citi, scrie, traduce și

unuia dintre studenții și colegii săi de lucru, africanul-american William J. Seymour. Parham a plecat la Zion City, Illinois, unde predicile sale s-au bucurat de un răspuns călduros din partea sutelor de ucenici ai lui John Alexander Dowie. Apoi noi misionari au plecat din Zion City călătorind pe tot cuprinsul Statelor Unite precum și în India, Africa și în alte câmpuri misionare. Se părea că viziunea lui Parham ca această mișcare să capete proporții internaționale devenea în cele din urmă o realitate.

INFLUENȚĂ ÎN DECLIN

După anul 1906, indiferent de aceste succese, statutul lui Parham a început să-și piardă din importanță. Deși a avut o lucrare rodnică și a văzut mii de oameni botezați în Duhul Sfânt, mulți dintre aceștia devenind lucrători și misionari, defectele sale de caracter și stilul său de conducere au avut o influență și mai mare. Cu toate că a renunțat la denomiționalism și la ierarhiile bisericești, el și-a acordat lui însuși titlul de „promotor al mișcării credinței apostolice” și a numit directori regionali.

După ce l-a încurajat pe Seymour să proclame botezul pentecostal în Los Angeles, contribuind chiar la cheltuielile de călătorie ale acestuia din Huston până în California, în octombrie 1906, Parham a denunțat public trezirea spirituală și pe conducătorii acesteia pentru emoționalismul manifestat în închinare în trezirea spirituală de pe strada Azusa și pentru amestecul negrilor cu albi în cadrul serviciilor divine. Seymour îi ceruse lui Parham să-l ajute să țină sub control excesele, însă vizitând misiunea pentru prima dată și văzând „manifestările cărnii”, el s-a ridicat și a declarat: „Pe Dumnezeu îl doare stomacul!” (Nu este limpede cum justifică el emoționalismul din cadrul propriilor întâlniri.)

Acest incident nefericit și atitudinea sa de condamnare l-au înstrăinat pe Parham nu numai de Seymour, ci și de alții. Mișcarea începuse de acum să-l depășească. Într-adevăr, aceasta nu a fost atât de unitară cum a presupus el și alții: în 1906 pentecostalismul a apărut în India, între credincioșii holiness, fără ca aceștia să aibă legături cu Topeka sau cu strada Azusa.

Parham nu s-a bucurat de loialitatea multora dintre ucenicii săi. Mulți penti-

costali au respins părerea sa, potrivit căreia doar cei botezați în Duhul vor fi luați la Răpire și au fost și mai puțini toleranți față de ideile sale referitoare la anihilarea celor răi și la originea popoarelor anglo-saxone.

O dată cu diminuarea influenței sale, el a devenit tot mai nemulțumit. În 1914, când foști prieteni și alți pentecostali s-au întâlnit ca să organizeze Consiliul General al organizației Assemblies of God la Hot Springs, Arkansas, Parham i-a criticat.

În ultimii săi ani de viață, controversa a continuat să-l înconjoare, inclusiv datorită acuzațiilor nefondate de inecdență. Parham a murit în 1929 în casa sa din Baxter Springs, Kansas.

LOCUL LUI PARHAM ÎN ISTORIE

Pentru a le înțelege dezvoltarea, istoricii caută în mod natural oameni cheie ai mișcărilor religioase. Totuși, identificarea unui singur fondator al pentecostalismului modern este o sarcină complicată. În primii ani, mișcarea a avut tot atâția lideri câte centre ale trezirii spirituale au existat, iar credincioșii au atribuit-o în întregime lucrării Duhului Sfânt. Aceste personalități timpurii au lăsat amprente notabile asupra mișcării pentecostale, însă unii istorici l-au numit pe Parham fondatorul acestei mișcări pentecostale.

Pentecostalismul i-a cuprins repede pe albi, pe negrii americani și pe mulatri. Mulți pionieri pentecostali pot fi citați: dintre ei îi putem aminti pe Thomas B. Barratt (Norvegia) și în America, E. N. Bell (Assemblies of God), Charles Harrison Mason (Church of God in Christ), Aimee Semple McPherson (International Church of Four Square Gospel) și Francisco Olazábal (Latin American Council of Christian Churches).

Parham a avut o contribuție importantă la dezvoltarea pentecostalismului, definind principala învățătură distinctivă a mișcării: adevărul despre vorbirea în limbi ca „dovada biblică” universală sau „dovada inițială” a botezului în Duhul Sfânt. Chiar și așa, prin anul 1907 pentecostalii cercetau Scripturile ca să dobândească o înțelegere mai deplină a acestui fenomen. Deși au meținut accentul pe care l-a pus Parham pe vorbirea în alte limbi, ei au recunoscut că glossolalia constituie

rugăciunea în Duhul – sursa împuternicirii spirituale. În acest mod, pentecostalii au păstrat valoarea de semn a vorbiri în alte limbi, însă au respins utilitatea limbilor în misiune. Schimbarea lor incisivă a întărit temelia biblică a teologiei pentecostale.

O REFLECTARE FINALĂ

Dezvoltarea fără precedent a pentecostalismului mondial în a doua jumătate a secolului XX i-a determinat pe istorici să examineze originea acestuia și au descoperit că Parham a fost o personalitate istorică importantă.

Cei botezați în Duhul ca urmare a lucrării sale și care au avut roluri cheie în mișcarea pentecostală i-au inclus pe liderii timpurii Howard A. Goss și Fred Vogler de la Assemblies of God; Etta Calhoun, fondatoarea lucrării cu femeile tot din Assemblies of God și Marie Burgess [Brown], pastorul pionier de la Glad Tidings Tabernacol din New York City. Unii au fost chemați la misiune: John G. Lake a plecat în Africa de Sud și Edith Baugh în India. În sfârșit, la începutul anilor 1920, pe când Parham predica în Portland, Oregon, adolescentul Gordon Lindsay L-a primit pe Hristos ca Mântuitor. Mai târziu, lucrarea lui Lindsay a devenit tot mai importantă prin organizația sa „Vocea vindecării” și Institutul „Christ for the Nations” din Dallas, Texas.

În analizarea vieții și moștenirii oricărui creștin este important să ne amintim sfatul pe care Pavel îl dă credincioșilor din Corint: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemăipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Corinteni 4:7). Cei care studiază istoria nu trebuie nici să-l glorifice pe Parham mai mult decât merită pentru realizările sale reale, nici să îl neglijeze. În mila Sa, Dumnezeu folosește ființe omenești slabe. Însă apoi . . . este vorba despre „vase de lut”.

Garry McGee, Ph.D., este profesor de istoria bisericii la Seminarul Teologic al lui Assemblies of God din Springfield, Missouri.

Predicarea ancorată în teologia biblică

DE RICHARD L. DRESSELHAUS

EXISTĂ PEA MULTE GREȘELI LA AMVOANELE NOASTRE
– predici lipsite de putere pentru că nu sunt ancorate puternic în istoria biblică.

Toți am auzit astfel de afirmații. Câteva istorisiri drăguțe, menționarea în trecere a temei biblice, una sau două trimiteri, o argumentare circulară palidă și cam atât. Nu-i de mirare că plecăm de la biserică având sentimentul că, într-un fel, am fost înșelați. Speram să auzim o bubuitură de tunet de pe Sinai, dar în schimb am fost nevoiți să ne mulțumim cu un scâncet izvorât din mintea leneșă a predicatorului.

Bineînțeles, noi toți am fost acolo și, din nefericire, nu doar ca ascultători. Dar relatarea lui Ștefan ne scutură, scăpându-ne de mulțumirea de sine și ne provoacă la ceva mai bun – o predicare puternic ancorată în istoria biblică.

Imaginează-ți numai: Mulțimea agitată era furioasă și ostilă. Oamenii aceia erau dornici să verse sânge și, în scurt timp, au și făcut acest lucru. Era o situație extrem de urgentă.

Ce a făcut Ștefan? A ținut o predică și aceasta nu a fost altceva decât o relatare precisă și detaliată a istoriei lui Israel de la Avraam până în vremea sa. Cui i-ar mai păsa de istorie când oamenii au pietre în mâini și provoacarea în inimi?

Dacă Ștefan, în acel moment critic, a apelat la istoria lui Israel ca să ofere credibilitate și autoritate mesajului său, dacă un om care mai avea doar câteva minute până la martiraj a considerat trecutul esențial pentru apelul său, cum îndrăznim noi să ne grăbim să tragem concluzii înainte ca temelia să fie fixată puternic în istoria biblică? Oare cum am ajuns la ideea că ceea ce credem și spunem este atât de important încât putem trece pe lângă relatarea extraordinară a modului în care Dumnezeu S-a ocupat de poporul Său și să ne grăbim în schimb să spunem doar ceea ce avem în propriile noastre minți?

Uneori predicatorii procedează ca și la cursele de cai: când se apropie de sfârșitul predicii o iau în linie dreaptă. Sunt atât de presați de sentimentul urgenței de a-i provoca pe ascultătorii lor să ia o decizie încât găsesc că este aproape

REFERINȚE ȘI REZUMAT

FAPTE 7:2 – 19

PATRIARHII:

Avraam „leși din țara ta... du-te în țara pe care ți-o voi arăta... sămânța [ta] va locui într-o țară străină, va fi robită...”
Isaac „...tăiat împrejur în ziua a opta.”
Iacov „...a născut pe cei doisprezece patriarhi.”
Iosif Dumnezeu „i-a dat înțelepciune... l-a pus dregător peste Egipt... Un alt împărat... a uneltit împotriva neamului nostru...”

FAPTE 7:20 – 38

MISIUNEA LUI MOISE:

Primii ani „A învățat toată înțelepciunea egiptenilor...”
Expulzarea „Vrei să mă omori și pe mine... ? Moise a fugit... în pământul Madian...”
Chemarea Eu [îngerul] „am văzut suferința... Acum du-te, te trimit în Egipt.”
Minunile „El... a făcut minuni... în Egipt...”

FAPTE 7:39 – 53

RESPINGEREA PĂRINȚILOR:

„Părinții noștri n-au vrut să-l asculte...”

FOLOSIREA GREȘITĂ A CASEI LUI DUMNEZEU:

„Cel Preaînalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești...”

ACUZAȚIA:

„Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt... L-ați vândut acum, și L-ați omorât [pe Hristos].”

FAPTE 7:54 – 60

RĂSPUNSUL MULȚIMII:

„...Scrășneau din dinți împotriva lui.”

RĂSPUNSUL LUI ȘTEFAN:

„Iată, văd cerurile deschise... Doamne Isuse, primește duhul meu!...
„Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta!”

PRINCIPII APLICABILE

Revelația adevărului lui Dumnezeu am primit-o prin intermediul vieților patriarhilor

Puterea eliberatoare a lui Dumnezeu a fost demonstrată prin ascultarea slujitorului Său.

Eforturile lui Dumnezeu de a-l atrage la Sine pe poporul Său au fost ignorate în mod continuu.

Harul răscumpărător al omului găsește întotdeauna o cale de a-și manifesta gloria.

SCHIȚA PREDICII

Se sprijină pe mărturia plină de credincioșie a oamenilor lui Dumnezeu.

Este motivată de lucrările mărețe ale lui Dumnezeu.

Urgența acesteia își are originea în refuzul repetat al omului.

Își găsește mesajul înrădăcinat în speranță.

imposibil să facă o pauză destul de lungă ca să prezinte modul în care Dumnezeu S-a ocupat de poporul Său și cum l-a tratat de-a lungul istoriei. Urgența îndreptățită a luării deciziei de către ascultătorii noștri ne poate împinge, în mod greșit, să trecem prea repede pe lângă autentificarea și validarea conținutului Scripturii. În cele din urmă, răspunsul ascultătorilor va fi mai puternic și mai durabil dacă temelia este pusă la locul ei.

Subliniez iarăși că Ștefan, deși viața îi era amenințată, și-a luat timp să prezinte ascultătorilor săi o schiță a istoriei lor de la Avraam până la Solomon. Numai când a ajuns la acest punct a spus: „Oameni tari la cerbice... Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt” (Fapte 7:51). Întâi el a prezentat istoria patriarhilor și abia apoi a provocat conștiința acuzatorilor. Lecția este prea dură ca s-o ignorăm. Predicarea bună trebuie să fie bine ancorată în Scriptură.

Aici pastorii au o oportunitate extraordinară de a-i ajuta pe oameni să devină studenții unei bune predicări. De fapt, spunându-le ce să urmărească într-o predică bună, ei își vor cere să te conformezi standardului respectiv. Aceasta este o practică înțeleaptă – pentru beneficiul tuturor. Este minunat când credincioșii bine educați devin participanți activi în evenimentul predicării.

Poate vrei să faci din aceasta provocarea particulară a mesajului de față: Să-i ajuți pe oameni să înțeleagă importanța istoriei biblice ca ancoră pentru predicarea eficientă. În acest proces, vor fi provocați și ei să descopere în istoria biblică un fundament solid pentru propriile lor vieți. Predica lui Ștefan va avea un impact irezistibil asupra ascultătorilor.

SE SPRIJINĂ PE MĂRTURIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A OAMENILOR LUI DUMNEZEU.

Aici este oportunitatea ta de a demonstra clar calea pe care Dumnezeu a ales-o să reveleze adevărul divin. Pentru aceasta El folosește viața umană în complexitatea ei; își dezvăluie adevărul etern prin experiențele poporului Său – prin greșelile, tragediile, rănilile, zdrobirile, provocările și victoriile lor. Acesta este adevărul etern revelat în viețile oamenilor.

Poate ne întrebăm cum se face că Cuvântul lui Dumnezeu este relevant pentru fiecare generație într-un mod atât de uimitor. Răspunsul se găsește tocmai aici. Natura fundamentală a omului este aceeași indiferent de generație. De aceea, modul în care Dumnezeu s-a ocupat de oamenii Săi din zilele lui Avraam este asemănător cu modul în care El îl tratează pe poporul Său din zilele noastre. Oamenii sunt izbitor de lipsiți de originalitate. Patriarhii se deosebesc de noi din punct de vedere cultural, lingvistic și social, dar seamănă foarte mult cu noi în ceea ce privește cine și ce sunt ei în esență. Prin urmare, adevărul revelat prin ei putem să-l transferăm cu ușurință în viața noastră. Trecutul se unește cu prezentul.

Poate dorești de asemenea să-i provoci pe ascultătorii tăi să evite predica, populară câteodată, a unora care tratează Scriptura într-un mod superficial și nu se luptă cu adevărat cu marile ei teme și adevăruri. Oamenii sunt flămânzi după acest gen de predică.

ESTE MOTIVATĂ DE LUCRĂRILE MĂREPE ALE LUI DUMNEZEU.

Credința și așteptarea sunt infiltrate în predică prin evocarea

lucrărilor pline de măreție ale lui Dumnezeu. Ștefan și-a punctat predica sa cu istorisirea eliberării lui Israel de apăsarea lui Faraon. De asemenea, el a văzut în Moise manifestarea puterii lui Dumnezeu prin fapte sale de ascultare. Această aducere amintire a dus la creșterea curajului și a credinței în propria sa inimă. El a putut să înfrunte mulțimea furioasă, având chiar înfățișarea unui înger – puterea potențială a conștiinței istorice.

Zidirea credinței nu este niciodată ușoară. Cei care participă la închinare simt truda muncii de fiecare zi. Mulți dintre ei au plătit un mare tribut vieții. Istoria lui Ștefan le va mări credința și le va întări curajul.

Predicarea ta va fi însoțită de o mare putere dacă vei prezenta cu credincioșie lucrările pline de măreție ale lui Dumnezeu.

URGENȚA ACESTEIA ÎMI ARE ORIGINEA ÎN REFUZUL REPETAT AL OMULUI.

De ce continuăm să predicăm același mesaj de bază la aceeași audiență? Când ajungem să spunem: „Au auzit. De ce să le spunem din nou?”

Niciodată! Predicarea este prin definiție un act al repetiției. Ea trebuie să fie așa. Inima omului este împietrită, urechile sale încete la auzit, și voința sa împotrivoare față de Dumnezeu. Necredincioasa și înșelătoarea inimă umană poate fi dată în vileag, și se poate naște în ea o credință autentică numai prin proclamarea consecventă, fidelă și plină de putere a Cuvântului lui Dumnezeu.

Această conștiință imprimă în predicator urgența sarcinii sale. Ștefan a vorbit despre această situație tristă: „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt” (Fapte 7:51). Nevoia urgentă a unei mulțimi îl determină pe predicator să-și proclame cu credincioșie mesajul – indiferent dacă este vorba de Ștefan sau de noi.

De câte ori ai auzit Evanghelia înainte ca să-i îmbrățișezi minunatul mesaj? De câte ori te-ai împotrivit mesajului de predare deplină și ai optat pentru ascultare izvorâtă dintr-o inimă împărțită? Reflecțiile tale personale vor stârni în tine un sentiment de urgență pe măsură ce îi confrunți pe ascultătorii tăi cu tendința lor de-a se împotrivi cuvântului adevărului.

ÎMI GĂSEȘTE MESAJUL ÎNRĂDĂCINAT ÎN SPERANȚĂ.

Mesajul lui Dumnezeu este caracterizat de speranță într-un mod consecvent și glorios. Ascultă declarațiile prorocilor. În timp ce denunțau păcatul în termenii cei mai duri, îi criticau pe cei neascultători din cauza inimii lor împietrite și îi chemau mereu pe ascultătorii lor la cea mai adâncă pocăință și căință a inimii, ei încheiau de asemenea în mod consecvent cu un mesaj al speranței.

Într-un mod uimitor, mesajul speranței lui Ștefan a fost trăit dinamic înaintea chinuitorilor săi. Lucrurile care ar fi putut scăpa nerostite, acum au fost prezentate cu putere, iar lângă el stătea un tânăr numit Saul. Impactul asupra lui a fost extrem de profund.

Predica plină de putere va arăta întotdeauna spre speranță. Aceasta este calea lui Dumnezeu. Și oamenii tăi o vor primi cu bucurie. ☞

CRĂCIUN FĂRĂ HRISTOS

Luca 2:41-50

INTRODUCERE:

În data de 29 iulie, 1969, astronautul Neil Armstrong a coborât pe scara de aluminiu și a pășit pe suprafața lunii. Adresându-se națiunii americane, președintele Richard Nixon a spus: „Cel mai mare eveniment în istoria omenirii a avut loc atunci când omul a pus pentru prima dată piciorul pe lună“.

Cu toate acestea, eu susțin că cel mai mare eveniment în istoria omenirii a avut loc atunci când Dumnezeu a pus piciorul pe pământ. El S-a coborât din cer venind prin pânțele unei fecioare evreice. A fost înfășat în scutece și pus într-o iesle. Numele Său a fost Isus.

Încă o dată ne apropiem cu pași repezi de sărbătoarea Crăciunului. Creștinii știu că într-o vreme ca aceasta Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul Omului, și Dumnezeu din Genesei a devenit copilul din Betleem. Permite-i textului biblic să devină viu pentru tine în acest sezon al sărbătoririi nașterii Domnului Isus Hristos.

MESAJ:

1. Cine L-a pierdut pe Isus?

Iosif și Maria au fost cei care L-au pierdut pe Domnul Isus. Isus fusese cu ei timp de 12 ani. Ei, cei mai apropiați de El, știau totul despre El și totuși L-au pierdut.

Unii dintre cei mai mari oameni din Biblie au păcătuit. Adam, Noe, Samson, Saul, David și Petru au înșelat așteptările pe care le avea Dumnezeu din partea lor. Cum? Adam prin neascultare, Noe prin beție, Samson prin pângărire, Saul prin caracterul său, David prin poftă și Petru prin lepădare. Nu contează de câți ani îl cunoaște cineva pe Isus, persoana respectivă încă îl poate pierde, pentru că

toți creștinii sunt expuși riscului de a cădea iarăși în păcat.

2. Când L-au pierdut pe Hristos? (versetul 41)

Iosif și Maria L-au pierdut pe Isus în timpul unei sărbători religioase. Sărbătoarea Paștelor, care implica tăierea unui miel, îl simboliza pe Isus. Crăciunul este legat de nașterea lui Hristos, trimiterea Domnului pe pământ. Paștele i-a făcut pe oameni să privească înainte spre răscumpărare. Crăciunul îi face pe oameni să privească în urmă la Întrupare.

Oamenii îl pot pierde pe Isus chiar în timpul sărbătoririi Crăciunului – când activitățile în care sunt implicați îi țin departe de Hristos. Aveți grijă ca nu cumva să-L pierdeți pe Domnul Isus cu ocazia acestei sărbători a nașterii Sale. Creștinii trebuie să-și aducă aminte că Isus este cauza bucuriei lor, cântările și colindele pe care le cântă se datorează Mântuitorului lor, dragostea lor se datorează Domnului, moștenirea o datorează Întrupării și binecuvântările lor se datorează nașterii lui Isus.

3. Când L-au părăsit ei pe Isus? (versetele 43, 44)

Există trei motive pentru care Iosif și Maria L-au lăsat pe Isus în urmă:

a. Percepția lor a fost slabă.

Isus a rămas în Ierusalim și Iosif și Maria nu au știut lucrul acesta (versetul 43). Este o tragedie să crezi că îl ai pe Isus când, de fapt, nu-L ai – să crezi că ești într-adevăr mântuit, când, în realitate, ești pierdut.

b. Presupunerea lor a fost greșită.

Versetul 44 arată că ei credeau că Isus era împreună cu tovarășii lor de călătorie. Este o mare greșală să presupui că Isus

este cu tine dacă ție nu-ți pasă de relația și de părtășia ta cu El. Asigură-te că Isus este chiar acum în inima ta; nu presupune doar că relația ta cu Dumnezeu este bună și în ordine.

c. Progresul lor pe cale a fost o pierdere inutilă de energie.

Versetul 44 arată de asemenea că ei „au mers cale de o zi“ fără El. O zi fără Isus este o zi irosită, pierdută. O viață fără Domnul Isus este o viață pierdută. Cum L-au pierdut ei pe Isus? Maria și Iosif L-au părăsit pas cu pas.

Când cineva se îndepărtează de Isus, face lucrul acesta pas cu pas. Dacă a exista vreodată în viața ta o perioadă când L-ai iubit pe Isus mai mult decât acum, atunci ai început deja să te îndepărtezi de El. Nu-L lăsa pe Isus în urma ta cu ocazia acestei sărbători a nașterii Sale.

4. Unde L-au găsit pe Hristos?

(versetele 44-49)

Părinții lui Isus L-au găsit în locul în care L-au lăsat: în Templu. Paștele fusese sărbătorit în Templu. Întotdeauna îl vei găsi pe Isus în locul în care L-ai lăsat sau L-ai părăsit. Există mai mulți pași pe care trebuie să-i faci pentru a te întoarce înapoi la Isus:

a. Recunoaște-ți problema pe care o ai în ceea ce-L privește pe Isus.

Versetele 44 și 45 arată că ei L-au căutat pe Isus printre rudele și cunoscuții lor, dar nu L-au găsit.

Înainte ca cineva să se poată întoarce la Hristos, persoana respectivă trebuie să-și dea seama că L-a pierdut pe Hristos. Maria și Iosif nici măcar nu le-au permis rudelor lor să-i împiedice să-L caute pe Isus. Va fi găsit Isus în mijlocul mem-

brilor familiei tale, sau le vei permite acestora să te împiedice să-I slujești Lui?

b. *Trebuie să te întorci acolo unde Se află Isus.*

Ei L-au căutat timp de trei zile până când L-au găsit (versetul 48). A existat o schimbare de direcție după ce au analizat situația în care se găseau.

c. *Trebuie să-ți pară rău pentru trecutul pe care l-ai trăit fără Isus.*

Maria și Iosif L-au căutat cu îngrijorare (versetul 48). Îngrijorarea sau întristarea după voia lui Dumnezeu duce la pocăință. Cea mai tristă persoană din lume este acea persoană care L-a avut odată pe Isus Hristos, însă apoi L-a pierdut.

d. *Trebuie să primești iarăși Persoana lui Isus Hristos.*

Părinții lui Isus nu numai că L-au căutat (versetul 45) și L-au văzut (versetul 48), dar și-au și asigurat prezența Lui, luându-L acasă cu ei (versetul 49).

Cu ocazia acestor sărbători de iarnă păstrează-L pe Isus în casa ta. Lasă-L să fie în centrul discuțiilor și cea mai importantă Persoană din mijlocul familiei tale. Dacă L-ai pierdut, primește-L din nou. Isus este motivul și cauza acestor sărbători.

CONCLUZIE:

Isus îi întrece pe toți ceilalți în prioritate și superioritate și-i depășește pe toți ceilalți în finalitate. El a coborât din cer, S-a născut în Betleem, a fost ascuns în Egipt, a crescut în Nazaret, a fost botezat în Iordan și ispitit în pustie. A făcut minuni la

marginile de drum, a vindecat mulțimile și nu a cerut nici o plată pentru serviciile Sale. A biruit toate lucrurile și forțele care s-au ridicat împotriva Sa. Apoi S-a dus la crucea Calvarului și a murit pentru păcatele lumii. A fost îngropat în mormântul lui Iosif din Arimatea; la vremea hotărâtă a înviat dintre cei morți cu puterea omnipotenței Sale.

Unde Se află Isus anul acesta în planurile tale de Crăciun? Te închini tu Lui sau L-ai lăsat în urmă printre beteală, cadouri, brazi și jucării? Astăzi nu este prea târziu să te întorci la El. Nu lăsa ca inima ta să fie un han sau hotel aglomerat, care nu mai are nici un loc pentru Isus Hristos Cel viu.

—Jimmy Davis, Springfield, Missouri

ISUS, NUMELE CARE ESTE MAI PRESUS DE ORICE NUME

Luca 1:30,31; Filipeni 2:6-11

INTRODUCERE:

Numele lui Isus denotă tot ce știm noi despre El că este – Fiul Lui Dumnezeu, Fiul Omului, Mântuitor, Răscumpărător, Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. Când Isus le-a spus ucenicilor Săi să se roage în Numele Său, El a spus prin aceasta că ei trebuie să se roage într-o dependență totală de El ca Stăpân, Salvator și Domn.

Pavel a întrezărit supremația lui Isus atunci când a spus că (1) orice genunche se va pleca și (2) orice limbă va mărturisi domnia lui Isus Hristos.

MESAJ:

1. Îngenuncherea și mărturisirea din cer – înălțare

- De la Suveran la rob (Filipeni 2:6-7)
- De la rob la Mântuitor sau Salvator (Filipeni 2:8)
- De la Salvator la Suveran (Filipeni 2:9,10)
 - Învierea
 - Înălțarea – gloria preexistentă (Apocalipsa 5:11-13)

2. Îngenuncherea și mărturisirea de pe pământ – adorare

- Pământul este recipientul direct al dragostei lui Dumnezeu (Matei 1:21)
- Echivalentul ebraic al lui Isus – Iosua
 - Pribeția de 40 de ani a copiilor lui Israel
 - Moise, dătătorul Legii a murit
 - Captivi în pustie
 - Iosua preia conducerea
- La împlinirea vremii – Isus
 - Omul pierdut în păcat
 - Legea
 - Cei cu inima zdrobită
 - Robi ai păcatului
- Isus a venit (Luca 4:18,19)
 - Ca să predice
 - Să vindece
 - Să-i elibereze pe captivi
 - Să dea vedere orbilor
 - Să elibereze pe cei apăsați
 - Să vestească anul de îndurare al Domnului
- Pământul plin de adorare
 - Isus, Numele mai presus de orice nume
 - Răscumpărătorul nostru

3. Îngenuncherea și mărturisirea de sub pământ

- Promisiunea făcută Evei s-a

împlinit (Genesa 3:15) – iadul a încercat tot timpul să nimecească Împărăția lui Dumnezeu

- Abel
- Noe
- Iosif
- Moise
- Isus (Betleem, Muntele Ispitirii, respingerea de la Nazaret, Calvarul)

- Satan înfrânt (Apocalipsa 1:18)

CONCLUZIE:

Toate aceste elemente se vor supune stăpânirii maiestății și puterii Sale. Dumnezeu adună întreaga creație să-și exprime într-un unison glorios lauda față de Isus Hristos: „Vrednic este Mielul!”

Nouă ne este oferită răscumpărarea – șansa de a-L primi pe Hristos ca Mântuitor. Acum aceasta este o alegere; atunci va fi o poruncă să îngenunchem și să mărturisim că Isus este Domnul. Acum putem face aceasta în închinare; atunci ca ascultare de poruncă. Acum ca mărturisire de credință; atunci ca acceptare – Isus, Numele mai presus de orice nume.

—David Cawston,
Philadelphia, Pennsylvania

ILUSTRĂȚII

DRAGOSTE REALĂ

Moses Mendelssohn, bunicul binecunoscutului compozitor german a fost cocoșat.

Într-o zi, l-a vizitat pe un negustor din Hamburg, care avea o față frumoasă numită Frumtje. Moses s-a îndrăgostit de ea de îndată ce a văzut-o, însă fata a simțit o adevărată repulsie față de aspectul lui neplăcut.

Când a sosit timpul să plece, Moses și-a adunat tot curajul de care era în stare și a urcat scările spre camera fetei, într-o ultimă încercare de a-i vorbi. Pentru el, fata era ca o viziune cerească. După mai multe tentative de a încheia o conversație, Moses a întrebat-o timid: „Crezi că cerul este locul în care se pun la cale căsătoriile?”

„Da”, răspunse ea, privind spre podea. „Dar tu?”

„Și eu”, a răspuns el. „Știi, la nașterea fiecărui băiat, Domnul anunță acolo în cer care va fi fata cu care se va căsători băiatul respectiv. Când m-am născut, mi s-a arătat viitoarea mea soție. Apoi Domnul a adăugat: «Soția ta va fi cocoșată».

Atunci și acolo eu m-am rugat și am spus: «O, Doamne, o femeie cocoșată ar fi o tragedie. Doamne, Te rog, dă-mi mie cocoșa și lasă-i ei frumusețea.»“

Atunci Frumtje l-a privit direct în ochi și a fost mișcată de o amintire adâncă. Apoi a întins mâna și i-a dat-o lui Mendelssohn, devenind mai târziu soția devotată a acestuia.

Un verset extraordinar din scrierile apostolului Pavel descrie acest fel de dragoste, spunând că adevărata dragoste „acopere totul, crede totul, nădărdăuiește totul, suferă totul“.

Dragostea este un dar extraordinar – dragostea se dăruiește pe sine fără să se gândească la răsplătire. Să ne amintim întotdeauna să iubim atât cu fapta cât și cu vorba.

—Barry și Joyce Vissell,

Chicken Soup for the Soul (*Deerfield Beach, Fla.: Health Communications Inc., 1993*).

A FOST UN SFÂNT

În cartea sa, *Simple Faith [Credință simplă]*, Charles Swindoll relatează o poveste pe care a auzit-o, despre doi frați bogăți, dar care erau și răi din cale-afară. Amândoi duceau o existență destrăbălată, folosindu-și bogăția pentru a-și acoperi latura întunecată a vieților lor. Cu toate acestea, la suprafață, puțini și-ar fi dat seama de realitatea vieților acestor doi bărbați, deoarece frecventau aproape în fiecare duminică aceeași biserică și contribuiau cu mari sume de bani la diferite proiecte ale acesteia.

La un moment dat, biserica a angajat un păstor nou, un tânăr care predica adevărul cu zel și mult curaj. În scurt timp, numărul membrilor bisericii a crescut atât de mult încât biserica avea nevoie să construiască un locaș

de închinare mai mare. Fiind un om cu o adâncă pătrundere psihologică și foarte integru, acest păstor tânăr și-a dat seama de modul de viață ipocrit al celor doi frați.

Dintr-o dată unul din frați a murit și tânărul păstor a fost solicitat să predice la înmormântarea celui decedat. Cu o zi înainte de înmormântare, fratele mortului a venit la păstor, l-a tras deoparte și i-a dat un plic, spunându-i: „Înăuntru se găsește un cec cu o valoare suficient de mare pentru a construi noul locaș de închinare. Tot ce îți cer este o singură favoare: Spune oamenilor care vor veni la înmormântare că fratele meu a fost un sfânt.” Pastorul i-a promis că va face exact cum i s-a cerut. În după-amiaza aceleiași zile, el a depus cecul în contul bisericii.

Ziua următoare, tânărul pastor a stat în picioare lângă sicriul decedatului și a rostit foarte ferm: „Acest om a fost un mare păcătos, stricat până în măduva oaselor. Și-a înșelat soția, s-a purtat urât cu copiii, a fost fără scrupule în afaceri și ipocrit în biserică... însă, în comparație cu fratele său, a fost un sfânt.”

—Charles Swindoll, *Simple Faith*,

(© Word Publishing, 1973).

CELE MAI EFICIENTE POZIȚII PENTRU RUGĂCIUNE

Trei lucrători discutau odată despre rugăciune în general și despre pozițiile cele mai potrivite și mai eficiente pentru rugăciune. În timp ce discutau, la cealaltă extremitate a încăperii un angajat de la telefoane punea la punct rețeaua interioară de linii telefonice. Unul dintre lucrători a afirmat că mâinile joacă un rol cheie în timpul rugăciunii. Când se ruga, el își împreuna întotdeauna mâinile și le ținea îndreptate în sus de fiecare dată, într-un act simbolic de închinare. Al doilea a sugerat că adevărata rugăciune este cea făcută în genunchi. Al treilea le-a spus că amândoi greșesc – singura rugăciune eficientă este aceea în care te rogi întins pe podea, cu fața în jos.

În acel moment, omul de la telefoane nu s-a mai putut abține și a intervenit în discuție, spunând: „Eu am descoperit că rugăciunea cea mai fierbinte pe care am făcut-o vreodată a fost atunci când m-am trezit dintr-o dată atârnat de picioare, cu capul în jos, pe un stâlp de înaltă tensiune, la o înălțime de 12 metri.”

—Material retipărit din *Illustrations Unlimited*

(Tyndale, 1988)

Damenii deosebiți merită un cadou deosebit...

240.000 lei

**SĂRBĂTORI
O OCAZIE
MEMORABILĂ
OBRIND
BINECĂVĂNTAREA
UNEI CĂRȚI BUNE**

Life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

75.000 lei

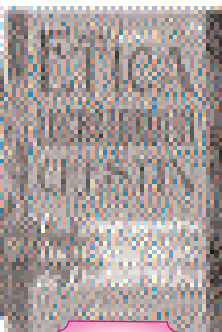
35.000 lei

39.900 lei

26.000 lei

53.000 lei

65.000 lei

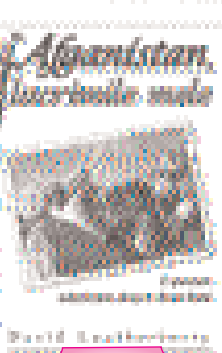
Sărbătoarea Nașterii Domnului Isus Hristos

33.000 lei

42.000 lei

26.000 lei

65.000 lei

29.000 lei

25.000 lei

Sărbătoarea Anului Nou

45.000 lei

48.000 lei

39.900 lei

33.000 lei

18.000 lei

30.000 lei

Aceste cărți pot fi comandate în adresa:

Str. Avy Endre, nr. 33, 3700 ORADEA, România - Tel: (054) 13 62 64; 094/92 42 36 Fax: (054) 44 71 80 E-mail: libros@libros.ro

„Un Copil ni s-a născut,
un Fiu ni s-a dat

Și domnia va fi pe umărul Lui;
Îl vor numi: „Minunat Sfetnic,
Dumnezeu tare, Părintele
veșnicilor, Domn al păcii.”

Sărbători fericite!

vă urează tuturor

Life Publishers International

Life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

Câteva sfaturi pentru predicatori

Nu vă cereți scuze. Dacă aveți mesajul lui Dumnezeu, transmiteți-l; dacă nu, vedeți-vă de treabă. Faceți introduceri scurte. Spuneți la început tot ce aveți mai bun de spus și încheiați înainte de a deveni banali. Nu stricați apetitul pentru masă servind prea multă ciorbă chioară. Lăsați-vă eul lângă amvon și duceți-L acolo numai pe Isus...

Este nevoie de un ciocan rece pentru a îndoi un fier cald. Încălziți-i pe oameni, dar mențineți ciocanul rece. Nu strigați și nu zbierați. Prea multă apă oprește roata morii și prea mult zgomot înăbușă înțelegerea. Vasele goale sună cel mai tare. Praful de pușcă nu este tot una cu glonte. Tunetul nu este tot una cu trăznetul. Dacă dispuneți de trăznet, vă puteți permite să tunăți și să fulgerați, dar nu încercați să tunăți dintr-un nor gol...

Nu-i ocărăți pe oameni. Nu-i certați pe credincioșii care vin la biserică în zilele ploioase din cauza celor care nu vin. Predicați cât de bine puteți în adunările mici. La fântână, Isus a predicat unei singure femei, și apoi ea a chemat întreaga Samarie să vină să-L asculte...

Nu repetați, spunând: „Așa cum am mai spus...” Dacă ați spus acele lucruri înainte, spuneți apoi ceva diferit. Nu folosiți cuvinte pe care nu le puteți defini. Încetați să declamați și începeți să vorbiți oamenilor. Abandonați tonurile bombastice și sacre și faceți-vă asemenea unui copilăș. Schimbați subiectul dacă vedeți că nu merge. Altfel vă obosiți și pe voi și pe cei ce vă ascultă. Nu predicați până când mijlocul predicii voastre îngroapă începutul și acesta la rândul lui este înghițit de încheiere. Priviți-i pe oameni direct în față și trăiți ca și cum nu v-ar fi teamă de ei.

Inspirați adânc, umpleți-vă plămâni cu aer și mențineți-i plini. Opriți-vă să respirați înainte de-a vă epuiza toată rezerva de aer... Este mai ușor să pui în mișcare o moară cu un lac de acumulare plin decât cu unul gol. La început fiți moderați. Deschideți ecluza numai puțin; când ajungeți pe la jumătate o mai deschideți puțin; când sunteți aproape de încheiere, deschideți-o de tot pentru a opera la întreaga capacitate.

Ochiți ținta. Trageți! Vedeți unde a căzut lovitura și apoi mai trageți o salvă. Organizați-vă predicile; cuvintele voastre trebuie să semene cu niște gloanțe...

Burt McCafferty în *The Weekly Evangel* (27 ianuarie, 1917)